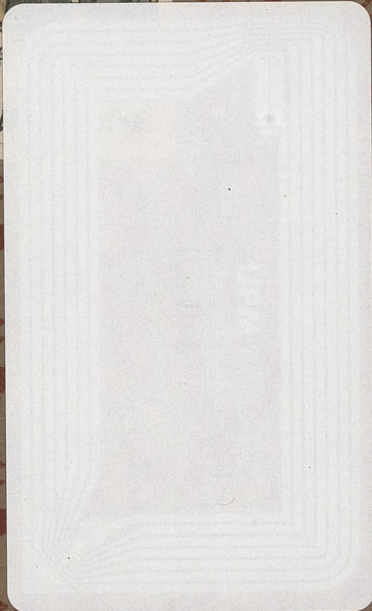

e=
=
in=

Denne bok

mar fol

Hjertets stemme

04010151493001 01

HJERTETS STEMME

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

NANNA THRANE

HJERTETS STEMME

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

KRISTIANIA OG KJØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1913

J 412 h

Copyright 1913
by Gyldendalske Boghandel
Nordisk Forlag

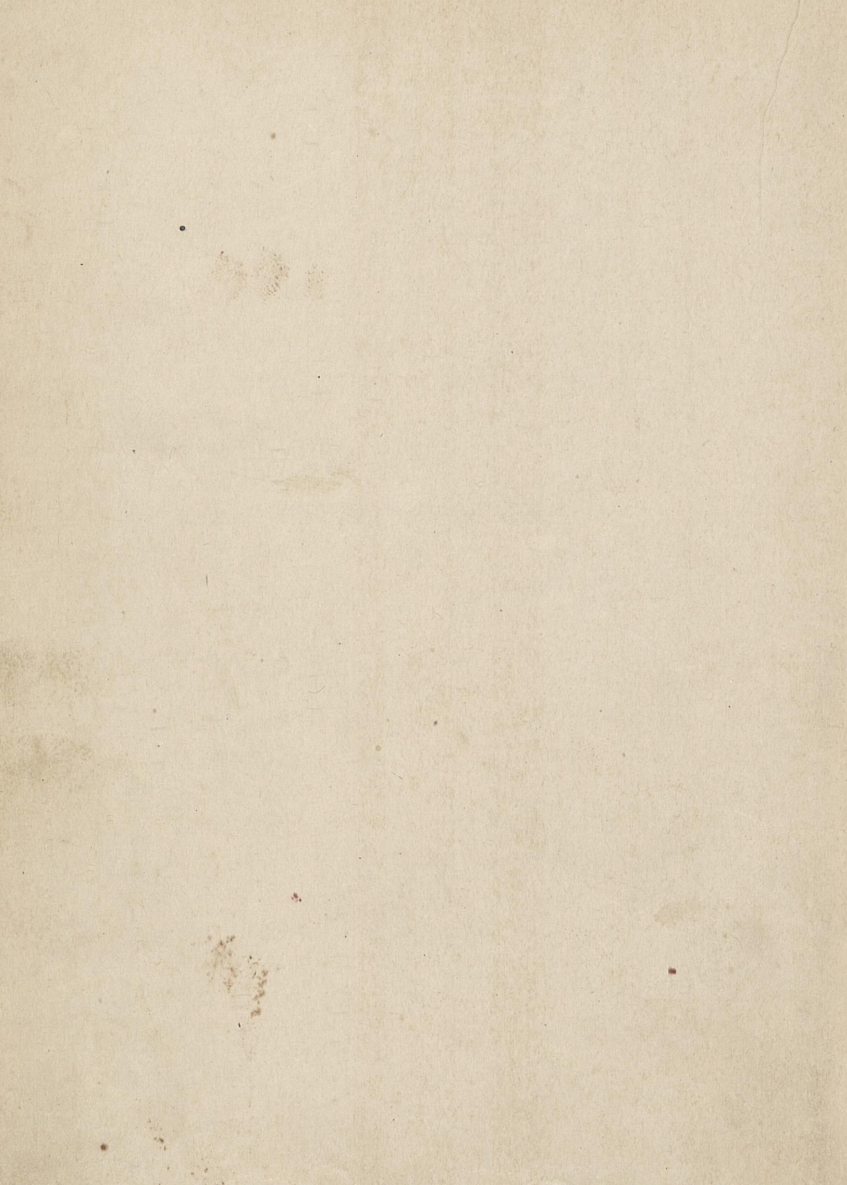
5916

MARIUS STAMNES' BOGTRYKKERI, KRISTIANIA

INDHOLD.

1. Den døde Hustru	7
2. Forbryderens Bekjendelse	27
3. Brudepiggen	41
4. Maaneskin	49
5. De ensomme Gamle.	61
6. Et Lynglimt.	71
7. Hjertets Stemme	81
8. Anelse	131
9. Skurekonen fortæller	145
10. Elven	157
11. I den mørke Nat	169

DEN DØDE HUSTRU

Der gik nogen i Alléen, det knaset under deres Fødder af Sneen, som havde tintet om Dagen i Solskinnet, men var frosset til Is mod Aften.

Træerne stod der med graa Stammer og bare, graa Grene, men det var, som det mærkedes, at om Dagen var der kommet en Stribe Blaaf paa Himmelen og et Pust fra Syd — det var Vaaren, og den frosne Jord var vaagnet og begyndt at røre paa sig.

Huset, som Alléen førte til, var lavt og mørkt og omringet af Træer. Inde fra et Vindu kom en Lysning, som skinnede paa Gjærdet og lagde et blødt Lys i en Stribe ud over Sneen. Lysstriben rak netop hen til Stammen af det eneste store Furutræ, hvor det stod alene blandt Almetræerne, som raget op over det, saa høit op mod Himmelen, at gyldne Stjerner glimtet mellem de gjennem-sigtige Trækroner.

De to, som gik i Alléen, vendte om, hver Gang de kom til Lysstriben. Herren saa forskende mod Vinduerne — det var hans Hus, men Damen, som han gik med, var ikke hans Hustru.

Kokkepigen havde hørt det hviske og tiske i Alléen, da hun var ude i Vedboden.

„Der skal du se, vi har ham!“ sagde hun til Stuepigen.

Den anden tog paa sig et sort Forklæde og gik mod Entréen.

„Jeg betænker mig ikke paa, hvordan jeg skal sige det,“ sagde hun i Farten til Kokkepigen. „Det trænges sagtens ingen Ceremonier her!“

Kokkepigen fulgte efter for at lytte ved Dørene, som hun ikke lukket aldeles igjen.

„Jo, det er Sagføreren,“ hvisket Stuepigen mod Dørsprækken. „Jeg kjender den Sparkingen paa Matten.“

I samme Øieblik han ringte, lukket hun op Døren for en høi, reiseklædt Mand.

„Hvor er han stanset, nu vidste han, at noget maatte være hændt.“ „Hvor er min Hustru?“

„Fruen døde igaar,“ sagde Stuepigen.

„Hvorfor er jeg ikke blevet underrettet om lidet?“ spurgte han vredt.

„Vi har telegraferet baade hid og did, men vi kunde ikke træffe paa Sagføreren,“ sagde Pigen forskrækket. „Er det ikke sandt, Anna?“

„Jo, det er sandt,“ bekræftede Kokkepigen, som viste sig i Døren, tryk og bred; hun var ikke ræd for ham.

„Det kom altsaa pludselig?“ sagde han. „Og ingen var hos hende?“

„Jo, vi to,“ sagde Stuepigen. „Fruen ringte, men inden jeg kom ind, var hun faldt om paa Gulvet. Anna og jeg lagde hende paa Sofaen og stelte saa godt vi kunde med hende, men det var ikke mange Øieblikkene, inden det var forbi.“

„Sagde hun ikke noget?“

„Jo, hun gjorde det ogsaa, men det var svært utydeligt. „Hils min Mand,“ kunde vi skjønde, at hun sagde engang, og sig,“ sagde hun, men saa var det ikke muligt at skjønde Resten. Var det vel, Anna?“

„Nei, det var ikke,“ sagde hun.

Han mumlet noget i en ikke velvillig Tone. „Vi funderte paa, om det kunde være, at

jeg tilgiver ham," sagde Kokkepigen og saa ham lige ind i Øinene. „Men det var ikke det heller. Var det vel, Lina?“

„Nei, det var ligesom ikke det heller," sagde Stuepigen, skræmt ved det Øiekast, han havde sendt dem.

„Det er overflødigt at fortælle, hvad det ikke var," sagde han skarpt. „Det var et Spørgsmaal til —“ han nølte lidt, saa sagde han: „Er hun her?“

„Nei," sagde Pigerne, „vi vidste ikke, hvad vi skulde gjøre, men vi sendte Bud —“

„Ja, Tak, jeg kan faa høre mere om alt-sammen imorgen," sagde han og syntes lettet.

Han sprang ud igjen og plystret. Hun, som gik langt borte i Alléen, havde hørt det og vendte om.

„Lokker du paa mig, som om jeg var en Hund?" sagde hun, og det hørtes paa Stemmen, at hun smilte.

„Og du adlyder som en Hund," sagde han. Det skulde være Spøg, men hun studset ved Tonen.

„Du kan komme ind nu — min Hustru er borte.“

Damen betænkte sig. Det faldt hende ind,

at hun aldrig før havde hørt ham sige „min Hustru“.

„Hvor er hun?“ spurgte hun.

„Du kan være tryk!“ sagde han. „Hun kommer aldrig mere igjen.“

„Er hun reist fra dig?“ udbrød Damen.

Han lo kort.

„Saadant kunde du og jeg gjort,“ sagde han, „ikke hun. Hun tænkte altid paa at gjøre, hvad hun syntes var Pligt. Har du nogensinde syntes det du, at der var noget, som var Pligt?“

„Jeg burde egentlig blive fornærmet,“ sagde hun med en godmodig Latter. „Hvor er saa din Frue henne?“

Pludselig veg hun forfærdet tilbage, han var saa underlig alvorlig.

„Hun er da vel ikke død?“ udbrød hun.

„Jo,“ sagde han. „Og jeg vil ikke sidde alene i den tomme Stue og tænke paa hende. Det har aldrig været min Skik at overgive mig til Sorgen. Kom med ind og spis til Aftens med mig.“

„Det gaar ikke an,“ sagde hun bestemt.

„Du synes kanske ikke, at det er passende?“ sagde han spottende.

„Nei, det maa du da vel selv synes ogsaa,“ sagde hun. „Saa skulde Tjenerne gaa og snakke om det. Lidt Hensyn maa man da tage til Folks Dom!“

„Jeg vidste ikke, at du var begyndt at tage saa meget Hensyn,“ sagde han.

„Det er Takken, jeg har,“ sagde hun grædefærdig, „for at jeg elsker dig altfor høit!“

„Du er virkelig rørende,“ sagde han med en liden Latter, „havde du ventet dig Tak? Men lad os bare ikke blive Uvenner, det var ikke Meningen. Vær nu med ind, Eveline, saa gjør du mig en stor Tjeneste. Jeg vil ikke sidde alene derinde og tænke paa hende.“

„Bed mig ikke om det, Edvard, saa er du snil!“ sagde hun. „Jeg har saa ondt for at sige nei.“

Han smilte og tog hendes Arm og førte hende ind.

Halvt sky og halvt nysgjerrig saa hun sig om i den store halvmørke Stue. Hun lagde Mærke til Kaminen, hvor Ilden holdt paa at slukne, og Speilet over den — et stort, mørkt Maleri med mange Skikkelser, som hun ikke kunde se, hvad forestillet — og noget Perlemor, som det skinnede i hende i et Hjørne

— en hvid Zvibel, som var sat paa det lille Sybord — og der laa et Broderi, som om nogen netop havde lagt det fra sig, en grøn Uldgarnstraad uden Naal hang ned fra Broderiet. Eveline saa, at det glimtet i Naalen paa Gulvet.

„Dette Værelse er svært dybt,“ sagde hun hviskende. „Jeg synes, det er noksaa skummelt i Krogene.“

„Vi kan faa mere Lys,“ sagde han og talte høit, som om han vilde protestere mod hendes hviskende Tone.

„Ja, Tak, helst meget mere,“ sagde hun. Hun gik tilbage i Entréen, medens Stuepigen var inde og tændte Lamperne.

Saa satte de sig ved Kaminen.

Hvor underligt det var, at hele Stuen saa stærkt gjorde Indtryk af, at nogen nylig havde forladt den for aldrig at komme tilbage.

„Kom det uventet?“ spurgte Eveline dæmpet.

„Aa ja — skjønt det var jo faldt mig ind for et halvt Aars Tid siden, at det ikke vilde vare længe — hun var bleven saa tynd og bleg — mere end før, tror jeg. Hun var det jo før ogsaa. Hun havde været gift med

mig i 13 Aar, ser du — og det er ingen Fornøielse.“

Eveline smilte lidt tvungent.

„Pigerne fortalte, at hun havde sagt: „Hils min Mand og sig —“ saa kunde de ikke forstaa mere,“ sagde han. „Jeg er vis paa, det er af pure Ondskab, at de ikke siger mere.“

„Vilde du gjerne vidst det?“ spurgte hun deltagende.

„Ja,“ sagde han og henfaldt i Tanker. Hvad havde det været, hun vilde sige ham til Afsked?

Han tænkte — han ledte i sin Erindring efter noget — efter en Venlighed, efter et mildt Ord, som kunde være som deres Afsked med hverandre. Der var ikke andet end Reisen til hendes fordums Hjem i Høst, da hendes Far var dødssyg.

Det var sent, da de kom frem til Stationen, hvor Vognen ventet dem.

Kjøreturen var som en stiltiende Afsked.

Uret i Kirketaarnet slog 10 Slag, netop som de kørte ud af Byen. Den saa ud bare som en Samling lysende Blink i Frastand. Maanen lyste mellem store, sorte Skymasser. Fjeldet paa den anden Side af Vandet stængte

som en kjæmpemæssig mørk Væg, hvor enkelte fjerne Lys skinnet.

Alt det kjendte, som pludselig dukket frem og gled forbi, om det bare var en Hytte, en Hægebirk, en Nypehæk ved Gjærdet, som havde staaet der uforandret, alt sagde: husker du dengang? — og dengang?

Hun krøb sammen under Kaaber og Shawler og forsøgte stadig at drage dem tættere omkring sig — Aftenluften var saa gjennemtrængende kjølig, og alle disse Erindringer fór isnende gennem Sjælen.

Blakken diltet afsted og skjelet mistænksom til enhver Gjenstand, og Hundene gjøet fra Gaardene, som de reiste forbi.

De fleste af Smaahusene ved Veien var mørke, vistes ikke, før de kom lige indpaa. Agrene stod fulde af Kornstører, som vistes ganske tydelig mod Vandet.

Der mellem Træerne gik en smal Vei opover Bakkerne. De vidste, at det var Birke-træer, som stod der og rak næsten sammen over Veien, hvor Løvet mørknet. Ensomt og dunkelt var det bestandig der under Løvet — de vidste det, for de havde pleiet at gaa der, da de var forlovet.

Paa Bænken sad et Par Elskende. De blev rolig siddende, for de vidste, at det var for mørkt til, at nogen kunde kjende dem. Men Blakken skvat, den var ikke vant til at se nogen paa Bænken her ved den ensomme Bygdevei.

Der var Laaven, hvor det spøgte. Oppe i Gluggen sad en Nat en Ugle og skreg; det var den Natten, Konen paa Aasen døde — og Folk hvisket om, at det var ikke gaaet rigtig til. I Huset, hvor hun havde boet, lyste det fra et Vindu. Der tændtes et Lys oppe paa Loftet. Det forsvandt igjen — det var bare Maaneskinnet, som havde lyst tilbage fra Vinduesruden.

Saa kom Rækker af høie Grantræer og den sidste bratte Bakken.

Det var, da de var fremme, og Vognen stanset — det var det, han gjerne vilde dvæle ved.

Han løftet hende ned fra Vognen, en høi, gammeldags Vogn. Han kjendte med en Følelse af Ubehag, hvor let hun var blevet, hun forekom ham at ligne en visnet Blomst, og det faldt ham ind, at hun kanske ikke levet længe. Derfor — ene og alene derfor

— bar han hende de faa Trappetrin op og ind i Gangen.

Hun smilte, da han satte hende ned. Det Smil forekom ham nu som hendes Afskeds-hilsen til ham, derfor forsøgte han at gjenkalde sig det. Hvad var det, som havde ligget i det? — Træthed, ikke andet.

Nu ønsket han, at han havde baaret hende langt, langt, for han havde ikke noget andet at mindes uden Bitterhed.

Han tænkte det om igjen, at han løftet hende og kjendte, at hun var let som en Fjær, følte det saa underlig ubehageligt og frastødende, men netop derfor bar han hende — men det var et saa kort Stykke, det kunde ikke blive andet end kort, et Par Skridt hen til Trappen og de tre Trin op og ind i Gangen. Det var saa kort.

Han kastet et Par Vedstykker ind i Kaminen og saa paa Eveline.

Hun kjedet sig saa gyselig. Og ikke trodde hun, at Edvard forstod, hvor stor Opofrelse det var af hende, at hun sad her. Hun var ikke saa ligegyldig for sit Navn og Rygte, som han kanske tænkte, skjønt hun maatte indrømme, at hun havde været lidt uforsigtig.

En Mistanke mod Edvard var opstaaet hos hende. Hvad var det, som havde indgivet hende den? Hun vidste det ikke. Hele dette Hus gjorde hende angst og forskræmt. Hun saa paa det store Maleri og syntes, det var uhyggeligt, at hun ikke kunde forstaa Meningen med alle Skikkelserne. Den lille Tingest af Perlemor derborte — der hvor Lyset faldt, lignet den et Øie, som glinset i Taarer. Hun kunde ikke komme væk fra en Mistanke mod Edvard: han havde løiet, naar han sagde, at han skulde skilles fra sin Kone. Men hun skulde vogte sig vel for nogensinde at lade ham mærke, at hun havde forstaaet det — og alligevel kunde tilgive ham.

Og trods alt sad hun her i dette uhyggelige Hus, bare fordi hun ikke havde Hjerte til at gaa fra ham, naar han ikke turde være alene med sin Samvittighed. Hun havde ikke selv vidst, at hun kunde være saa opofrende. Og han var ikke engang taknemmelig — tværtimod, han havde talt til hende i en Tone som aldrig før. Det var sandelig ikke noget at udsætte sig for Sladder og Omtale for. Men naar hun havde været saa

længe, kunde hun ligesaa godt være en Stund til — især da det lugtet saa deilig Rypesteg.

„Hvad er det, som suser?“ spurgte hun pludselig opskræmt.

„Det er begyndt at blæse,“ sagde han.

„Det suser i Trætopperne.“

„Jeg er ikke vant til at have store Træer saa tæt indpaa Husene,“ sagde hun. „Jeg begyndte at tænke paa Udglidning og Over-svømmelse. Havde noget hændt, vilde du vel reddet mig — først og fremst mig?“ spurgte hun og smilte.

„Havde noget hændt,“ gjentog han og saa fremmed paa hende, „havde noget hændt og min Hustru havde været her — død eller levende — saa vilde jeg reddet hende.“

„Og ikke mig?“ sagde Eveline studsende.

„Jeg vilde reddet hende — fremfor alt andet i Verden,“ sagde han. „Jeg vilde reddet hende for at kunne bære hende langt, langt — for at kjende det én Gang til, at hun var let som en Fjær.“

„Og ladet mig omkomme? Det var ikke saa du talte ude i Alléen nylig,“ sagde hun, og Stemmen skalv. „Hvor er Kjærligheden blevet af nu?“

„Sig det ja!“ sagde han. „Hvor bliver den i det hele taget af al den Masse Kjærlighed, som man tror er saa uendelig dyb?“

Eveline havde reist sig. Hun var dybt krænket. Hvorfor skulde hun vel blive her og finde sig i Fornærmelse paa Fornærmelse? Havde det ikke været, fordi Stuepigen kom i det samme og slog Døren op til Spise-stuen, hvor det dækkede Aftensbord virkelig fristet hende, og fordi Edvard saa saa pent og bedende paa hende —

„Jeg ved, at du liker Ryper,“ sagde han og smilte, og da var han for første Gang lig sig selv igjen.

Eveline blev rørt over, at han husket det, og tilgav ham af ganske Hjerte.

Hun spiste med god Appetit, det smagte saa deiligt, efterat hun havde kjedet sig saa grundig, desuden vilde hun gjerne trække Tiden ud, saa hun kunde slippe at sidde derinde foran Kaminen stort længer. Men hun lagde Mærke til, at Edvard spiste lidet.

„Din Kokkepige maa være flink,“ sagde hun beundrende, idet de gik ind igjen. Hun vilde hindre, at han henfaldt i Tanker igjen,

og hun kunde i Farten ikke komme paa noget andet at sige.

„Ja, men uforskammet og næsvis,“ sagde han. „Jeg tror, det er bedst at faa nye Piger, naar —“ han dæmpet Stemmen, idet han sagde: „Dette har jo forandret Udsigterne for os.“

„Ja, nu behøver vi jo ikke at vente 3 Aar,“ sagde hun og saa ned, forat han ikke skulde læse i hendes Øine, at hun havde gjættet hans skjændige Ondskab. „Et Aar er vel Sørgetiden, saa hvis vi ikke imidlertid skulde have betænkt os —“

— „Nei, kan det falde dig ind?“ sagde han, men havde en Fornemmelse af, at hun maatte synes, han tog en saadan Mulighed vel lunkent. Han saa paa hendes faste, fyldige Kinder, hun tog sig godt ud, som hun stod der med nedslagne Øine, og han vilde slet ikke miste hende. Denne pludselige Lige-gyldighed vilde nok forsvinde.

„Men jeg ved ikke, om jeg tør —“ sagde hun og saa op med mørkt Blik.

„Nei, betænk dig vel!“ sagde han i den samme haanlige Tone, som iaften flere Gange havde forfærdet hende.

„Naar jeg bare kunde lade være at være saa idiotisk glad i dig!“ udbrød hun med oprakte Arme. „For jeg begynder at faa en Anelse om, at det ikke er nogen storartet Lykke, som venter mig!“

Han lo.

„Men, sødeste Ven, jeg er da ikke altid saa uelskværdig som idag!“ sagde han.

„Det er sandt,“ sagde hun, og hendes Ansigt lysnet. „Du kan være noksaa indtagende ogsaa, Styggen! Det er bare Skade, at du ved det saa altfor godt selv! Men der er én Betingelse — ganske bestemt! Her i Huset vil jeg ikke bo!“

„Det kan jeg nok gaa ind paa,“ sagde han.

„Jeg er ræd for, at mine Forældre er urolige for mig,“ sagde hun efter en kort Pause. „Jeg tør ikke vente længer.“

„Hvad vil du finde paa at sige til dine Forældre?“ spurgte han, og igjen var der noget i Stemmen, som hun ikke likte.

Hun svarte ikke, men lovet sig selv, at hun skulde huske det, at han lønnet hende med Haan.

„Du kan ikke gaa alene saa sent,“ sagde han.

„Jeg tror, det er bedst — ialfald fra Hjørnet ved os,“ sagde hun. „Du har Ret i det, at jeg har været lidt tankeløs undertiden. Jeg har tænkt for meget paa dig og for lidet paa andre — hvad de kunde synes. Det er bedst, at vi ikke træffes i Sørgetiden, bare skriver til hverandre.“

„Vi kan altid tales ved om det senere,“ sagde han.

„Nei, det er bestemt,“ sagde hun og smilte for sig selv. Hun smilte, fordi hun følte, at Hevnen er sød, og denne Aften, som havde berøvet hende noget af hendes freidige Forventning om Lykke, den skulde hun have Hevn for.

„Du har gjort mig en stor Tjeneste ved at være her iaften,“ sagde han.

„Da er jeg glad for, at jeg gjorde det alligevel,“ sagde hun.

Eveline gik ud, medens han ringet efter Stuepigen. Hvor det var deiligt at være under fri Himmel og vide, at hun aldrig mere skulde se dette Hus, hvor Edvard kunde blive som forvandlet.

„Sørg for at faa ryddet væk alt, som ligger udover her, til jeg kommer igjen,“ sagde han

til Stuepigen og pegte mod Sybordet. „Put ned i en Kommode alt, De kan finde.“

Han kastet endnu et Blik indover Stuen, inden han gik. Det var noget, som foresvævet ham fra Indskrifterne paa gammel-dagse hvidmalde Gravkors.

„Fred med dit Minde!“ sagde han og gik hurtig ud.

Derudenfor stod Eveline og saa op mod de gyldne Stjerner, som glimtet mellem Alme-træernes høie, bladløse Kroner. Hun følte sig saa glad og let, alt det uhyggelige derinde-fra gled væk fra hendes Sjæl — som tunge Skygger gled det væk.

„For en deilig Aften!“ sagde hun. „Se bare, hvor stjerneklart det er! Og det kan mærkes, at Jorden er vaagnet til Liv.“

FORBRYDERENS BEKJENDELSE

Sover du, Anine?
Vaagn op! Jeg maa tale med dig, det kan ikke udsættes.

Se ikke saa forskrækket ud! Ti stille og lad mig ikke se dine Øine — ellers mister jeg Modet til at sige det, som jeg maa have sagt!

Først maa jeg se efter, om nogen kunde have sneget sig ind her. Vinduerne stod oppe, efterat det var blevet mørkt, det var uforsigtigt!

Nei, det er ingen. Det, som tusler og skraber borte i Væggen, er en Mus.

Nu høres det, som den triller en liden Kugle over Gulvet oppe paa Loftet. Men det er bare Musen, jeg har hørt den hver Nat.

Kanske nogen kunde lægge Mærke til, at det lyser her saa langt paa Natten?

Skulde nogen spørge dig, saa sig — ja, hvad skulde være bedst at sige? Sig, at du

brændte Lys, fordi du havde Hodepine — eller høres det lidet troligt? Kanske ingen har Hodepine om Natten? Sig, at du havde Tandpine da. Eller kanske det er bedst at slukke Lyset.

Forresten er der vist ingen i Nærheden, som ser hid. Jeg saa netop ud af Vinduet, men jeg vil gjøre det én Gang til.

Det er lyst som en Dag ude. Sneen er saa hvid, jeg kan skimte hver Kvist og Stilk, som stikker op. Der kommer vist mere Sne, for der er Ring om Maanen. Det ser saa fredeligt ud altsammen derude.

Det er trygt at vide, at ingen Mennesker er i Nærheden — ikke i Øieblikket ialfald. Alle sover. Det ser ud, som det lyser i et Vindu derborte i Nabohuset, men det er bare Gjenskin fra Lygten. Jeg har seet det hver Nat. Jeg er tryg for en liden Stund — saa tryg, som jeg kan være. Havde der været nogen, maatte jeg have seet det. Det mørke ved Havegrinden er bare det lille Syrintræ, som du plantet der for syv Aar siden. Akkurat syv Aar til Vaaren.

Havde vi havt den Tid igjen, Anine! Da vidste jeg ikke, hvad det var, det som skulde

komme! Da vidste jeg ikke engang, at jeg eiet den eneste store Lykke! Jeg vidste ikke, at Lykken det var at kunne vedkjende sig enhver Handling, ethvert Skridt, man har gaaet!

Havde nogen dengang sagt til mig: Vogt dig, du er omgivet af Folk, som lurder paa dig, ethvert af dine Skridt bliver iagttaget.

Saa vilde jeg leet og sagt: Lad dem spionere!

Havde nogen sagt: Du kan blive mistænkt — mistænkt for en Forbrydelse!

Saa vilde jeg have ønsket: Gid jeg havde Vidner, som havde iagttaget mig fra mit første Øieblik til mit sidste!

Og havde nogen sagt: Vogt dig, pas vel paa dine Ord, ethvert Spørgsmaal til dig kan være en Fælde.

Saa vilde jeg have leet og sagt: Jeg vogter mig ikke, jeg siger, hvad jeg vil!

Det var ikke som nu: Har jeg gaaet mod Nord, saa siger jeg, at jeg har gaaet mod Syd, fordi jeg tænker: Hvem ved, hvad det kunde blive udlagt til, at du gik mod Nord? Hvem kan vide, hvad man kan blive mistænkt for — uskyldig mistænkt?

Og kan jeg slet ikke tænke mig, at der kan være nogen Fare ved at sige Sandheden, saa lyver jeg alligevel bare for at være i Øvelsen med at lyve.

Naar jeg har kjøbt noget i en Butik og det er en stor Pakke, som Kjøbmanden tilbyder sig at sende, saa bærer jeg den heller, selv om det skulde være en Mil, for jeg vil ikke opgive Navn og Adresse. Bagefter, naar det bliver opdaget, det, som jeg ved vil blive opdaget, saa vilde Kjøbmanden kanske sige: Jeg har solgt det og det til ham!

Ofte har jeg ønsket, at jeg hed Olsen. Olsennavnet maatte være som en Kappe, som man svøbte sig ind i.

Jeg har bare én Attraa: at være ukjendt og useet.

Nu forstaar du, at det er noget forfærdeligt, jeg vil betro dig, ikke sandt?

○ Anine, det er mig, som —

Jeg kan ikke sige det alligevel.

Jeg vil begynde med Begyndelsen, forat du kan forstaa det lidt efter lidt. Men hvor er Begyndelsen? Det var, at jeg saa dig — nei, det var før — det var, at jeg kunde

elske et Menneske saa meningsløst. Der var ikke andet til end dig.

Tror du ikke, jeg vidste, hvorfor du giftet dig med mig? I Sorg og Modløshed efter en Skuffelse gjorde du det. Og du syntes jo, at du havde været af de uheldige i Livet, men du vilde være ædelmodig nok til at skjule det saavidt muligt for mig. Negt det ikke, Anine, jeg tror dig ikke alligevel, og nu er det mig desuden ganske ligegyldigt.

Men før var det jo anderledes. Du ved ikke, hvor jeg syntes Synd i dig, fordi du var gift med en fattig, uanselig Kontorist. Ja, jeg havde Medlidenhed med dig, fordi du var gift med mig. Tror du, det var morsomt?

Jeg forstod jo, at du gjerne vilde skjule for din Familie, hvor nøisom og beskeden du maatte være i alle dine Fordringer til Livet. Du syntes, at vi havde det tarveligt, men du vidste ikke, at vi alligevel levet over Evne. Jeg var altid i Forlegenhed for Penge; hvorledes jeg laante paany for at betale tilbage gamle Laan, vidste du ikke.

Det var, da dine Søstre skulde komme i Besøg —

Tror du ikke, jeg forstod, hvorledes de i sit Hjerte beklaget dig, fordi du havde gjort et saa daarligt Parti? Og jeg forstod, at du krympet dig ved at lade dem se vor Stilling, som den virkelig var.

Netop da var det, din Fætter i Amerika sendte mig Penge til et Monument paa hans Forældres Grave. Jeg tænkte, det kunde ikke haste med det — og lidt efter lidt havde du faaet det meste af Pengene. Jeg havde Haab om noget Ekstraarbeide senere og tænkte, det skulde ikke blive umuligt at skaffe Beløbet tilveie igjen da.

Ulykkeligvis skrev han til dig nogle Uger efter og sagde, at han gjerne vilde have et Fotografi af Gravene, naar det hele var færdigt.

Du var jo forundret over, at jeg ikke havde nævnt noget til dig om dette, og du spurgte, om det snart var færdigt.

Jeg sagde, at jeg ikke havde havt Tid til at ordne det endnu.

„Men i næste Uge tror jeg nok, at jeg kan faa Tid,“ sagde jeg, og jeg husker, at jeg tog Avisen og vilde lade, som jeg læste.

Da var det, du sagde: „Har du Pengene?“

Jeg saa ikke dine Øine, jeg saa paa Avisen, men alligevel følte jeg, at dine Øine hvilte paa mig.

„Naturligvis har jeg dem,“ sagde jeg.

„Jeg kan gjerne besørge det,“ sagde du og saa fremdeles paa mig. „Jeg har bedre Tid. Lad mig faa Pengene.“

„Jeg skal tage dem med fra Kontoret imorgen,“ sagde jeg med en Ro, som forekom mig overnaturlig.

Jeg havde nogle Timers Frist. Jeg sad og saa i Avisen uden at kunne se noget, og jeg hørte Klokkerne slaa og forkynde, at Tiden gik.

Jeg kjendte saa godt det halvt medlidende, halvt ringeagtende Udtryk i dine Øine. Jeg havde seet det ofte nok, og det var, som det lammet alle mine Evner. Men hidtil havde du aldrig tvilet om min ubetingede Hæderlighed.

Før jeg vilde sige dig, at jeg havde brugt Penge, som var betroet mig, før vilde jeg ofre Ære og Liv! Jeg kjendte dig, du vilde aldrig glemme det. Det eneste umulige var at taale din Foragt. — — —

Du husker Tyveriet hos min Chef —

Naar jeg kunde stanse med dette!

Jeg vidste, at det ikke vilde være vanskeligt for mig.

Det var en bælgmørk Nat i et øsende Regn — jeg stod i det store, tomme Kontor — siden drømmer jeg stadig, at jeg staar der igjen, og at det bliver større og tommere og koldere — og jeg drømmer, at jeg siger til mig selv: Gaa tilbage, gaa tilbage! Men jeg gaar ikke tilbage, jeg gaar frem — til Ulykken.

— Jeg havde heldig udført — det, jeg vilde. Da kom jeg til at skyve til en stor Lineal — den faldt paa Gulvet med et skarpt Skrald.

Haarene reiste sig paa mit Hoved ved Støien. Det er ingen Talemaade det, Anine, det er bogstaveligt — jeg følte, at de lettet sig op med en underlig Gysen.

Jeg skyndte mig ud, men inden jeg var kommet gjennem de to Kontorer —

Midt i Gangdøren stod Portneren halvpaaklædt med en liden Lampe i Haanden —

Han løftet Lampen og lyste mod mit Ansigt, og saa nævnte han mit Navn.

„Irgens,“ sagde han bare.

Fra det Øieblik har jeg avskyet mit eget Navn!

Man siger, at det er dem, som bliver lammet, naar de staar foran et Rovdyrs Gab. Jeg blev lammet et Øieblik. Portneren havde stillet sig midt i Døren, som om han vilde spærre Udgangen for mig. Jeg styrtet mig mod ham og puffet til ham af al min Kraft — han faldt bagover og slog Hodet haardt mod Jerntappen. Lampen slukkedes i Faldet.

Havde jeg villet gjøre ham noget ondt? Det ved jeg ikke, og det vil jeg aldrig komme til at vide. Der var ikke en Tanke i min Sjæl — bare Rædsel.

Nu ved du det, Anine. Nu ved du, hvorledes Skjæbnen brugte min Svaghed til at drive mig frem lidt efter lidt, til jeg blev Morder.

Du er taus. Hvorfor skriger du ikke heller? Jeg føler jo din Forfærdelse. Jeg føler den i det, at den øger min egen Gru. Stakkars Anine, hvor det er Synd paa dig!

Hør, hvor Musen tusler inde i Væggen. Hvor lykkelig den er!

Havde jeg kunnet udsætte endnu længer med at fortælle dig det, skulde jeg have

gjort det, men det kan ikke udsættes. Hvem ved, om ikke dette er den sidste Stund, jeg har til at tale med dig? Hør, hvorledes jeg ved, hvad Skjæbnen har bestemt!

De faa Øieblikke, vor stakkars gamle Portner levet, havde han ikke kunnet tale, og jeg tror ikke, der var nogen, som mistænkte mig dengang.

Jeg glemmer ikke, hvor blidt du saa paa mig, da jeg gav dig Pengene næste Dag. Det var mig ligegyldigt. Da forstod jeg, at al Kjærlighed til dig var slukket i den Nats Rædsel.

Hør, hvad der hændte for ikke længe siden!

Jeg har aldrig kunnet like dette Barn-domsbekjendtskab mellem dig og min Chefs Datter. Det er jo sjeldnere og sjeldnere at hun kommer hid, men alligevel er det en stor Fare. Sidst hun var hos dig, havde hun talt om en Opskrift paa Kager. Du hentet din Husholdningsbog — den laa endnu opslaaet paa Bordet, da jeg kom hjem.

Jeg saa tilfældig i den og læste det Aars-tal, som jeg aldrig glemmer, og jeg fandt Maaneden og Datoen. Du havde skrevet den som enhver anden Dag.

Ved du, hvad jeg saa? Sort paa hvidt stod det der, at Husholdningsudgifterne den Maaned var meget større end min hele Maanedsgage! Har nogen læst det, saa er jeg fortabt! Hvad skulde jeg vel svare, om jeg blev spurgt, hvor jeg havde faaet de Penge fra?

Straks du fjernet dig, kastet jeg Bogen i Ovn. Den var fuld af Gløder, men jeg saa ikke, at Bogen tog Ild og blaffet op, som Papir pleier.

Først bagefter kom jeg til at tænke paa, at jeg ikke havde seet det. Kanske var Bogen kommet for langt ind — og naar saa Asken var blevet tømt —

Har Skjæbnen bestemt, at det skal for Dagens Lys, saa brænder ikke Papir paa glødende Kul!

Jeg tænker mig Skjæbnen som et stort Uhyre, som holder stille oppe i Luften ret over mig. Og det har Klør, som ingen slipper fra.

Nu forstaar du, at jeg maatte tale med dig, Anine. Altfor længe har jeg opsat det, fordi jeg gruet for det.

Brænd alle Papirer! Der kan være Ting, som kunde røbe mig, men som jeg ikke har

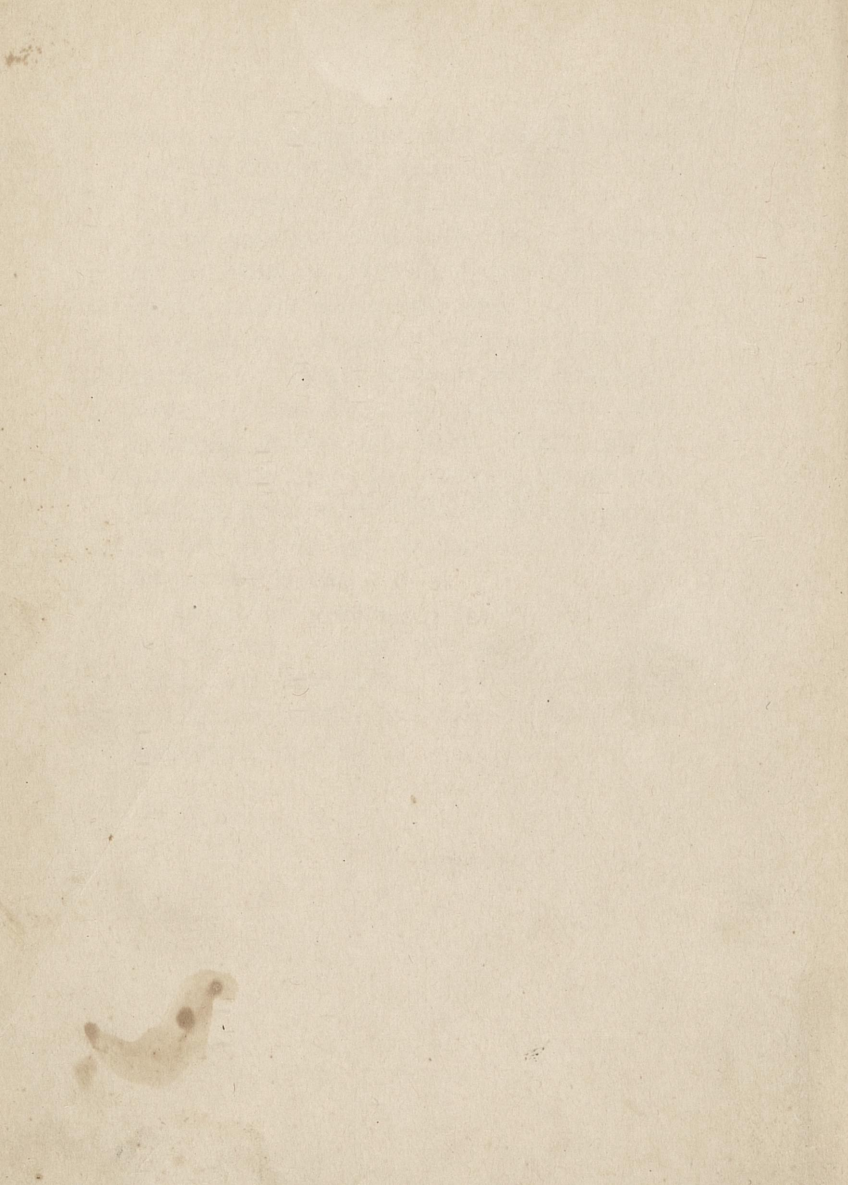
tænkt over, ligesaa lidt som jeg har tænkt over din Husholdningsbog.

Nu forstaar du, at jeg venter paa, at Beviserne mod mig skal dukke op. Lige siden har jeg vidst, at Skjæbnen, det forfærdelige Uhyre, hadde Kloen over mig.

Jeg glemte, at nogen kan have hørt mig snakke nu. Noget glemmer man bestandig! Bagefter, naar det er for sent, forstaar man bestandig, at man har glemt noget! Jeg er fortabt, hvis nogen har hørt det, og spørger, hvad jeg talte om, for hvad skulde jeg svare? Jeg kan jo ikke sige, at jeg læste høit, naar det er mørkt her.

Det er lige fredeligt ude, ikke et Liv at se. Maanen er kommet langt paa sin stille Gang over Himmelen, og den lyse Ring omkring er borte. Deroppe er Tomhed og Ensomhed og Fred.

BRUDEPIGEN.

Tolv Brudepiger — straalende Lykke —
og Kjærlighed — og Sølvtoi — og Brudens hvide Silkekjole — Bruden, som lignet en Engel — og Brudens tolv Veninder, de tolv Brudepiger, hvide og smilende — og Lykken — og Kjærligheden —

Ikke havde hun seet andet, ikke havde hun hørt andet hele den lange Dag, og alle de Dage, som var gaaet forud.

Som Solen brænder paa et bart Hoved, som den svider uden Ly, uden Skygge, som den borer sig ind i Sjælen, som den stikker mere og mere, saaledes havde det altsammen brændt hendes bare Hjerte og stukket hende.

Og det holdt ved at stikke og stikke altsammen, og hun smilte til det. Jutta Bang skilte sig ikke i nogenting fra de andre Brudepiger.

Brudepigerne havde tændt Lysene i Brudekammeret, det hvidmalte Kvistværelse, som

aldrig havde hedt andet end Brudekammeret. Og saa trodde Jutta Bang, at det var forbi snart med denne lange Dag, som havde begyndt for Uger siden.

Men det var ikke forbi.

Brudepigerne skulde staa opover Trappen til Brudekammeret med Lys i Hænderne.

„Hvad?“ udbrød Jutta uvillig. „Hvad skal det betyde?“

„Det er en gammel Skik,“ blev der svaret. „Saaledes var det, da Brudens Moder og Bedstemoder og Oldemoder havde Bryllup og alle hendes seks Søstre. Er det ikke yndigt? Og hun er den yngste og sidste og den lykkeligste og den mest englelignende.“

Det var mørkt i den lange Gang nede, og mørkt i Gangen ovenfor, som gik lige ind til Mørkloftet. Alt Lys kom fra de tolv hvidklædte Brudepiger, som stod med Lys i Hænderne langs det gamle udskaarne Rækværk i Trappen — seks paa hver Side. Og opover Trappen var lagt Tæpper helt frem til Brudekammerets Dør.

Udenfor var en mørk, regntung Høstnat. Glasruderne i Gangdøren slap ingen Lysning

ind, men speilet bare tilbage Brudepigernes Lys.

De talte hviskende sammen, mens de stod og ventet paa, at Brudeparret skulde komme.

Saa kom Bruden og Brudgommen gaaende opover den gamle Trap, hvor Brudens seks Søstre ogsaa havde gaaet, de seks forrige Brude.

Alle Brudepigerne stod stille som Støtter, mens de holdt Lyset i sin bare Haand uden Stage. Paa det øverste Trin stod Jutta Bang. Hendes Ansigt var hvidt som hendes hvide Kjole, Øinene boret sig ned i Tæppet, mens hun klemte Lyset haardt i sin Haand — men hun saa lige godt de to, som kom gaaende.

Og Brudeparret naaet hende. Bruden smilte dumt og lykkelig og nikket til alle sine Veninder, og Brudgommen kastet et hurtigt Blik paa Jutta Bang. Da rettet hun sig lynsnart op, og en brændende Rødme gød sig over hendes Ansigt. Hun havde staaet sammenkrøben klemt ind til Rækværket saa tæt som muligt — men hun havde ikke lagt Mærke til det før.

De to var forsvundet, og Brudepigerne gik

ind igjen for at faa sig endnu en Dans, men Jutta dvælet saa længe som muligt.

I det Øieblik den sidste af dem var væk, og Jutta stod alene i den mørke Gang med sit enslige Lys, kom en Vildskab over hende, og hun slængte Lyset i Trappen, oprørt over den forfærdelige Ydmygelse, som hun syntes var overgaaet hende.

Men hun tog det straks op.

Hvor Lyset havde ligget, var en liden Gnist igjen i Tæppet.

Jutta Bang gik langsomt ned over Trappen, mens hun snudde Hovedet og stirret paa den lille Glød, som holdt paa at æde sig frem over Tæppet. Underlig sløv stirret hun ned i Tæppet, halvt nysgjerrig efter at se, om Skjæbnen vilde bruge den lille Gnist fra hendes Lys. Det kunde ogsaa være ligegyldig, hvorledes det gik. Hun havde ikke noget at vente eller haabe — bare et vildt Ønske, som holdt paa at tage Magten fra hende og fik hendes Hjerte til at slaa, som det skulde sprænges, bare det ene Ønske, at noget kunde komme og fortære dem derinde.

Skulde hun gaa ind til de andre? Hun

vilde lukke op Døren til Storstuen, men vendte sig endnu en Gang mod Trappen.

Der slog en Flamme op. Det lyste forfærdelig af den i Mørket.

De var afspærret. Gnisterne vilde æde sig fremover i Tæppet lige til Brudekammerets Dør. Brudgommen vilde brænde inde. Vilde dø. Vilde ikke være mere.

„Hjælp!“ skreg hun i.

Og hun skreg en Gang til, et Hvin af Rædsel, som runget over Huset.

De kom springende til fra alle Kanter.

Jutta saa, at mange Hænder greb fat i Tæppet for at løsne det fra Trappen, og hun styrtet til, hun rev og sled i det, og hun trampet paa Gnisterne.

„Vogt Dem!“ sagde de til hende, men hun kunde ikke staa rolig og se paa.

Hun saa, at Folk kom farende med Spand og Bøtter og hældte Vand overalt, og saa hørte hun, at nogen sagde: „Vi slap med Skrækken.“

Det var altsaa over. Jutta havde faaet Brandsaar paa Hænderne, men trods Smer-ten saa hun sig om. Vandet silte ned over Trappen, det var bare ét Trin, som var mørkt

og forkullet. Hun saa Bruden med sit naragtig lange Slør staa der og Brudgommen.

Hun hørte, at nogen begyndte at snakke om, at det var Jutta Bang, som havde opdaget Ilden og varslet dem.

„Er det dig, vi kan takke for, at vi er reddet, Jutta?“ sagde Bruden rørt, og de nærmet sig hende begge to.

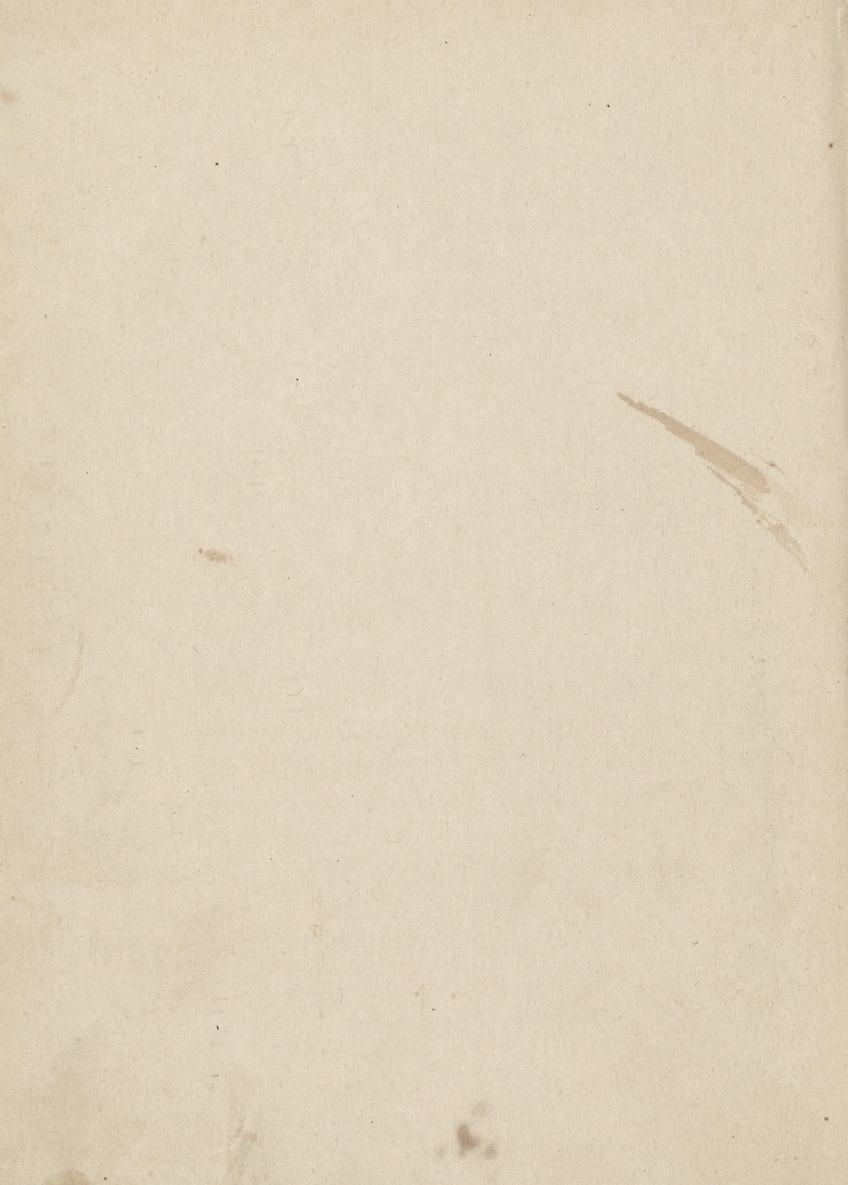
„Jeg har brændt mig!“ sagde Jutta og smilte, mens hun holdt Hænderne frem, i Øieblikket husket hun ikke andet, end at hun maatte smile til det ogsaa, men saa sanset hun sig, det var jo ikke nødvendig.

„Aa, det svider og stikker saa forfærdelig!“ stønnet hun. „Det brænder! Giv mig noget, som kjøler!“

Og hun faldt besvimet om.

MAANESKIN

4 — Nanna Thrane. Hjertets Stemme.

Første Alf.

Nei, er det dig da, lille Bror? Jeg hørte det tusle i Bladene, men jeg tænkte, det var Graapusen, som var ude og tog sig en Spasertur i Maaneskinnet.

Anden Alf.

Et godt Møde! En deilig Aften!

Første Alf.

Ja, en festlig Aften! Var det ikke, som det anet mig, at vi skulde mødes iaften? Da den gule Himmel med den purpurglødende Stribe langs Aasene forkyndte, at det var Fest, da fik jeg en Forventning om noget godt.

Anden Alf.

Det skulde jeg ønske, at jeg havde seet!

Første Alf.

Hvor var du da?

Anden Alf.

Mine Øine saa det kanske, men mine Tanker var hos Uveirsnatten igaar.

Første Alf.

Havde du bare været her, skulde jeg vist dig altsammen. Før Farverne var begyndt at blegne, saa jeg Mørket komme og sænke sig mellem bladløse Grene, over vissent Løv og gult Græs kom det dalende og bredte sig som et blødt, blødt Slør. Da Maanen stod lavt paa Himmelen og glimtet til mig gennem Hasselbuskene — netop til mig — da steg min Forventning, Bror! Og ind gled Straalerne mellem gult Græs og visne Blomster og gav dem en Lyskaabe. Og se, nu er den hvide Murvæg paa Huset der begyndt at skinne, og alle Skygger er stulfærdig kommet krybende frem. Lange Skyggetræer ligger flade i Veiene, slanke Stammer har strakt sig op over Væggen, og fine Smaakvister bøier sig ind mod Vinduesruden. Og nu netop som alt er færdigt, er du kommet, Bror!

Anden Alf.

Det gjør mig godt at høre dig, Bror. Jeg ledte efter en af min egen Slægt.

Første Alf.

Det har jeg ogsaa længtet efter. Det er begyndt at blive ensomt.

Anden Alf.

Ja, det er sparsomt for Venner nu.

Første Alf.

Det er forbi med Sommerens Overflod. Graapusen og jeg, vi træffes jo ofte, naar vi smyger gennem Gjærder og kryber under Buskene, og vi er glade i at træffes. En Mariafly og en stor, spraglet Sommerfugl har jeg holdt Liv i ogsaa; i Solskinnet flager de stiltfærdig omkring, men naar de gemmer sig for Natten, luner jeg for dem med Løv og Græs. Og mange Fluere og Edderkopper kravler omkring her i Løvet, men de greier sig selv.

Anden Alf.

Det var en graa Møl med lodne Vinger, som jeg vilde redde, og det blev Aarsagen

til, at jeg forvildet mig i Uveiret igaar Nat. Jeg skal fortælle dig alt det skrækelige, men først finder vi os en lun Plads for Natten, hvor vi har Maanestraalerne lige for os.

Første Alf.

Det er ikke vanskeligt, her er nok af Maaneskin.

Anden Alf,

Der kommer Mennesker. De er vist gifte, de to.

Første Alf.

Det er ogsaa noget, som kaldes forlovet.

Anden Alf.

Det ved jeg nok, men jeg skal sige dig et Merke: de som bare er forlovet, ser ud, som de er glade, fordi de gaar sammen.

Første Alf.

Vi gaar bort og snakker til dem — en paa hver Side af dem.

Anden Alf.

Ja, jeg springer over Veien.

Første Alf

(til Menneskene).

Staa stille og se dig om!

Anden Alf.

Staa stille og tænk dig om.

Manden

(stanser uvis).

Det er en vakker Aften. Jeg har ikke lagt Mærke til det før. Kanske vi ikke skulde gaa ind endnu?

Hustruen.

Det har jeg ikke Tid til. Jeg har en hel Del at ordne endnu til Selskabet imorgen.

Manden.

Ja, jeg har egentlig heller ikke Tid.

Første Alf.

Det er Høstfest iaften. Lad os holde hverandre i Hænderne og danse over alle Skyggerne, som ligger flade udover.

Anden Alf.

Lad os holde hverandre i Hænderne og gaa frem i Rad og bøie os for Maanen.

Hustruen.

Det er en Kat, som skriger her. Lad os faa jaget den med det samme, saa den ikke faar Vane til at gaa hid. Ser du den?

Manden.

Nei, men jeg syntes noget rørte sig imellem Skyggerne da vi kom.

(Tager en Sten og kaster. Alferne flygter. Manden og Hustruen gaar ind.)

Første Alf.

Det er vanskeligt at faa snakke med Menneskene.

Anden Alf.

Det er den samme Mand, som jeg saa igaar i Stormen.

Første Alf.

Se, der er en af mine Venner, den som kom hoppende ned der. Hei, Graapus, vi springer omkap! Derborte mellem mange Skygger er en Flek, som skinner af Maanelys, du ser nok den, som skinner allermest? Did er det, Graapus! Der stanser vi foran den runde Maane. Det ser ud, som du takker du ogsaa, naar du kaster dig fladt ned og ruller dig paa Marken, som om du

vilde bade i Maaneskinnet. Det er pent af dig.

Begge Alfer.

Vi takker dig Nattens Lys! Tak for alle dine Straaler og Tak for alle dine Skygger!

Første Alf.

Gaar du videre, Graapus? Lykke paa Veien! Snig dig forsigtig frem.

Anden Alf.

Lykke paa Veien, lille Kamerat!

Første Alf.

Her var Blomster i Sommer. Det er endnu igjen en hvid Asters, som ligger knækket paa Jorden og skinner hvidt i Maanelyset. Her vil vi være hele den lange, lyse Nat, Bror!

Anden Alf.

Ja, sidde indunder den lille Busk og se og stirre, til Skyggerne flytter sig.

Første Alf.

Mens du fortæller om Uveir og Storm og Mørke.

Anden Alf.

Du maatte vel ogsaa føle Uveiret?

Første Alf.

Ja, men jeg havde gjemt mig dybt inde i en Hæk i Bakkeskraaningen og bredt Løv over mig.

Anden Alf.

Jeg skulde ogsaa netop til at gemme mig væk, da der kom en Mand med en Lygte ud i Haven, og det graa Møl, som jeg havde passet saa længe, det for afsted for at styrte sig i Flammen. Møllene tror, at det er den store Lykke at komme til at brænde op. Jeg sprang efter det, men da kom et Vindstød tutende og slukket Lyset, og jeg blev slynget væk, ud af Haven, ind paa Veien, hvor Stormen tog mig. Der var saa meget ude — saa meget fælt — og det hylte og skreg. Jeg trodde, jeg maatte omkomme! „Hvad er alt dette, som myldrer frem?“ raabte jeg til en Mand, som gik der alene, og jeg klynget mig til ham, men han hørte mig ikke engang. Mørkt var det, og suse og bruse gjorde det overalt — det kom saa dybt fra, som om der kunde være et Af-

grundsyb ved vore Fødder, men Himmelen var lav og tæt som et Tag af tunge Skyer. Alligevel mærket vi, at der kom noget mod os, noget som var ude og gik i Mørket. Noget dødt var det, som kom gaende mod os. Det var en død Kjærlighed. Vi saa den ikke, og vi hørte den ikke, men vi følte den, og vi følte hverandres Rædsel, den fremmede Mand og jeg. Og Kulden fra det, som vi mødte, fra det varme, som var blevet koldt, den var som en skjærende Smerte.

Første Alf.

Din Fortælling forfærder mig! Kan saadant hænde?

Anden Alf.

Jeg vidste det heller ikke før.

Første Alf.

Glem det, Bror!

Anden Alf.

Ja, jeg vil forsøge at glemme det.

Første Alf.

Er ikke Maaneskinnet et Bad, som Tankerne

kan dukke sig ned i? Og hvor de glider gennem Straaler?

Anden Alf.

Jo, og Glemselen kommer som en hvid Sky og lægger sig over alt det mørke.

Første Alf.

Saa sidder vi her hele den lange Nat, Bror, og ser paa. Her ser vi ud til Menneskenes Hjem. Som en Krans af Lys ligger de der alle Hjemmene. Og saa sidder vi her sammen, du og jeg, og ser paa alle Lysene og forsøger at tænke os, hvor lykkelige Menneskene er derinde. Maa de ikke føle, at Husvæggen skinner af Maanelys — det maa kaste Glans over deres Tanker. Og tror du ikke, de maa føle, at Skygger af slanke Stammer iaften klynger sig op over Væggen, og Skygger af fine Smaakvister bøier sig ind mod Ruden?

Anden Alf.

Jo, de maa føle, at en Festaften er skjænket dem.

DE ENSOMME GAMLE

Faderen.

Se bare, Mina, hvor oplyst her er!

Moderen.

Ja, det skjærer formelig i Øinene.

Faderen.

Karine har ment, at det burde være lidt festligt her ogsaa, naar vi kom hjem — paa saadan en Glædesdag, Mina!

Moderen.

Ja, ikke sandt, det er en Glædesdag? — For Harald — og for os. Men synes du ikke, at det var hyggeligere ikke at have saadan en Mængde Lys? Det ser mere ensomt ud her, naar det er saa oplyst overalt.

Faderen.

Jo, du har Ret, en eneste Lampe er hyggeligere (slukker). Er det ikke bedre?

Moderen.

Jo — kanske.

Faderen.

Ja, ja, Mina.

Moderen.

Hvorfor siger du det?

Faderen.

Nu er vi da i vort Hjem — vi to.

Moderen (hurtigt).

Aa kjære, sig ikke „vi to“ — det høres saa trist!

Faderen.

Vi er da to, Mina, vi kan snakke sammen om ham.

Moderen.

Det kan vi, Otto. Jeg mente heller ikke, at det var trist. Jeg mente, at det er hyggeligt for os at snakke sammen om, hvor lykkelig Harald er. Især — ja jeg tror især senere, Otto — naar vi har vænnet os lidt mere til — til —

Faderen.

Til at sidde her alene, ja.

Moderen.

Ja, da vil vi nok være svært glade over, at han har et godt Hjem.

Faderen.

Det vil vi naturligvis. For vi har al Grund til at være tilfreds. Han har sandelig været heldig. Var hun ikke yndig i Brudedragten, du?

Moderen.

Jo, det kan gjerne være.

Faderen.

Ja, synes ikke du ogsaa det da? Lagde du Mærke til Øinene — til Udtrykket?

Moderen.

Du maa ikke forlange, at jeg skal beundre hende, Otto, hende som tager ham fra os! Se, er det ikke, som Huset skulde være plyn-dret?

Faderen.

Men, kjære Mina, jeg har indbildt mig, at du holdt af hende!

Moderen.

Det gjorde jeg kanske ogsaa. (Smiler). Fra jeg mærket, at Harald var forelsket i hende, var det, ligesom jeg ikke kunde se hende rigtig — hun var omgivet af en Glorie i mine Øine.

Faderen (smiler).

Saa. — Men hun er en sød Pige, er hun.

Moderen (heftig).

Det er vanskeligt at lade være at tænke paa, at det er hendes Skyld, at det nu er saa tomt her — saa tomt, Otto!

Faderen.

Er det det, Mina?

Moderen.

Nu kjære, det var ikke det, jeg vilde sige! For det er ikke saa tomt, som jeg havde tænkt. Du ved ikke, hvor jeg har gruet for den Dag, da vi skulde komme hjem og vide,

at han ikke er her. Men nu er det gjort. Nu ved vi det. Naar det er ganske stille her — som nu — saa ved vi, at vi ikke vil høre, at han gaar over Gulvet derinde, eller at han begynder at nynne en Sang — som han pleiet. Og naar vi hører nogen gaa i Trappen, saa ved vi, at det ikke er ham. (Braadt). Husk paa, hvor han saa glad ud idag, Otto!

Faderen.

Ja, han gjorde det.

Moderen.

Ja, men da burde du ikke se saa bedrøvet ud, naar du tænker paa det.

Faderen.

Jeg! Er det mig, som ser bedrøvet ud? Skakkars Mina!

Moderen.

Sig mig — ja du kan jo ikke vide det — men sig mig alligevel, om du tror, at han tænker paa sine Forældre nu?

Faderen.

Kan du huske, om vi gjorde det?

Moderen.

Aldeles tydelig kan jeg jo ikke huske det nu, men jeg husker ialfald, at jeg græd, da vi reiste. Det husker jeg bestemt, Otto, og nu saa mange Aar efter er det det, som glæder mig mest at tænke paa.

Faderen.

Synes du det? Du vil da vel ikke ønske, at Harald skulde sørge nu?

Moderen.

Kan du tiltro mig en saa grænseløs Egenkjarlighed? Skulde ikke vi kunne unde ham at være lykkelig?

Faderen.

Jovist, jovist.

Moderen.

Selv om vi — ja selv om vi blir glemt.

Faderen.

Saa maa du være glad over det, Mina, at han er saa lykkelig, at enhver anden Følelse forsvinder for den ene.

Moderen.

Ja, det er jeg. Er ikke du ogsaa?

Faderen.

Jo — ligesaa meget som du.

Moderen.

Du tror mig vist ikke, Otto? Saa vil jeg ikke heller negte det: aldrig før har jeg vidst, at mit Hjerte var saa fuldt af Ondskab! Jeg tilstaar det — det havde smertet mig mindre dette, hvis Harald ikke havde været saa glad over det, som bedrøver os, som gjør os forladte og ensomme. Men det ved vi da, at om vi kunde vælge, saa betænkte vi os ikke, saa valgte vi at sørge alle vore Levedage over, at vi har mistet ham, naar det er en stor Lykke, som har taget ham fra os!

Faderen.

Du har Ret, Mina! Og Tiden vil mildne Savnet.

Moderen.

Ja, Tiden, som bleger alt. Da først er Adskillelsen fuldbyrdet mellem os og vor

Søn, vor eneste, naar Savnet ike længer er
som en stikkende Smerte. Kom, lad os gaa
ind i hans Værelse, Otto, nu straks —
imorgen er det længer siden han var der.

(De gaar.)

ET LYSGLIMT

Den gamle Fru Henriksen og hendes to Døtre, Frøken Henriksen og Fru Ziener, som i mange Aar havde været Enkeligesom Moderen, havde pakket sig sammen i det ene Værelse i Kvistleiligheden. Det andet havde de leiet ud til en Sypige.

De var stiltfærdige Folk, som var meget ængstelige for at være til Uleilighed for nogen af Gaardens øvrige Beboere.

Frøken Henriksen sad altid ved Vinduet. Hun syet nemlig Herreslips for en Fabrik og fik 70 Øre Dusinet for dem.

Da kunde hun nok behøve at nytte Dagslyset til sidste Øieblik, skulde det forslaa noget med Herreslipsene.

Fru Ziener vasket Hansker og bestyrte den lille Husholdning. Hun gik med sammenknebnede Læber og rank i Ryggen og slog ud Kjøkkenaffald i Søppelkassen. Mødte hun nogen, saa kneiset hun bare endnu mere.

„En lidt mindre majestætisk Holdning kunde gjøre det i hendes Stilling,“ mente Frøkenen i 2den Etage.

Men var Fru Ziener vel stolt, saa havde den anden Søster valgt at gaa til den modsatte Yderlighed. Skjønt kanske hun ikke havde valgt Ydmygheden ganske frivillig heller. Det er sandsynligere, at der var blevet fravristet hende enhver Mulighed for at føle sig stolt af et eller andet, som Menneskene er saa tilbøielige til. Hun gik altid om med et undskyldende Smil til enhver, som hun mødte. Frøken Henriksens Ydmyghed var vel meget af det gode, mente man, for lidt Agtelse for sig selv maa man da have, selv om man er fattig.

De tre Damer paa Kvisten følte sig noget styrket ved den taabelige Indbildning, at jo ingen kunde vide, hvor daarligt de levet. Kunde det ikke gjerne lønne sig udmærket at vaske Hansker eller at sy Herreslips for Fabrikken? Folk var dumme nok til at kunne tro det.

De havde ikke selv fuld Rede paa, hvor tydelig deres Fattigdom aabenbaret sig. Endogsaa Fiskekonen, som havde en tæringsyg

Mand og syv Børn at forsørge, lod sig ikke imponere det allermindste af dem. Naar hun havde været hos de øvrige Familier i Gaarden, fandt hun frem de blødeste Fiske og gik op paa Kvisten og spurgte: „Skal det være lidt billig Fisk idag da, Frue?“

Om Søndagene gik de en Spadsertur sammen alle tre. Den gamle Fru Henriksen, i et falmet, fransk Shawl, forsøgte at optræde med lidt af Værdigheden fra de „bedre Dage“, som hun saa gjerne — altfor gjerne — vilde hentyde til. Og Frøken Henriksen smilte lige forbindtlig til alle og enhver, som de mødte, om det saa var til den lille gneldrende Skjødehund fra 2den Etage. Men Fru Ziener kneb Læberne fastere sammen. At hendes Moder og Søster saa meget fattige ud, det saa hun altfor tydelig i Dagslyset, og hun havde ogsaa en uhyggelig Mistanke om, at hun gjorde det selv, hvor stoltelig hun end kneiset. Det gjorde hende ondt for hendes Søns Skyld. Det var, ligesom Afstanden derved blev større mellem dem og vilde blive det endnu mere med Tiden, for han vilde engang hæve sig høit, høit over sin nuværende Stilling.

For Øieblikket var han Huslærer og skulde lægge op Penge til sine videre Studeringer, naar han havde betalt sin Gjæld.

De tre Damer talte om ham i Tide og Utide, især til Sypigen, som bodde hos dem; for de havde ikke saa mange at meddele sig til.

„Jeg skal sige Dem, det er det, vi har at glæde os i, at tænke paa ham,“ sagde Frøken Henriksen undskyldende.

Sent en Aften ihøst ringte det ganske svagt og forsigtig paa Entrékløkken i 2den Etage. Da Stuepigen kom og lukket op, stod Frøken Henriksen udenfor og smilte.

Med mange Undskyldninger fortalte hun, at hendes Søstersøn var kommet til Byen paa Gjennemreise. Han havde nemlig faaet en anden Huslærerpost og skulde reise igjen imorgen tidlig. Og saa — Frøken Henriksen vidste ikke, hvorledes hun skulde faa fremført Undskyldninger nok — men de havde ikke Øl i Huset og vilde saa gjerne faa laant en Flaske — de havde ikke tænkt over det, at en Herre jo maa have Øl — og Butikkerne var lukket.

Stuepigen var noksaa naadig. Hun be-

undret desuden sin egen Skarpsindighed, og det gjorde hende velvillig stemt. Havde hun ikke straks sagt det til Kokkepigen, at hun troet det, var Fru Zieners Søn, som hun mødte for en halv Times Tid siden i Porten? Han var lang og tynd som Fru Ziener og saa ud, som han var fød op paa smal Kost, havde hun endda sagt til Kokkepigen.

Da Frøken Henriksen havde faaet sin Ølflaske og gik op igjen, kunde hun ikke fatte, hvorledes hun havde faaet Mod til en saadan Paatrængenhed, og hun var glad, at det var gjort.

„Jeg skal kjøbe en igjen imorgen tidlig,“ hvisket hun til Fru Ziener ude i Kjøkkenet.

„Jeg mener, det er Bokøl ogsaa!“ sagde Fru Ziener.

„Jeg vilde have det kostbareste, som er at faa,“ svarte Frøken Henriksen og saa formelig hoffærdig ud.

„Du maa sy længe for at tjene saa meget,“ sagde Fru Ziener dæmpet. De var blevet enige om, at han ikke skulde faa en Anelse om, hvor slemt det i Virkeligheden var for dem. Og det havde været Gjenstand for

store Studeringer, hvorledes de skulde bære sig ad, forat den lille Husholdning ikke skulde røbe for meget.

„Jeg sidder oppe og syr lidt længer nogle Aftener,“ svarte Frøken Henriksen.

Og det kunde vel være værd at sy nogle Herreslips ekstra for det. En kort Stund varte det hele rigtignok, men desto længer skulde den erindres denne Stund, da det lille Kvistkammer syntes at udvide sig og blive lyst.

Fru Ziener havde flyttet sin Seng ud i Entreen til ham. De syntes jo, det vilde være for galt, om han skulde betale i dyre Domme paa et Hotel. Selv sad hun i den gamle Gyngestol Natten igjennem ude i Kjøkkenet.

Og den Nat faldt hende ikke lang — tvertimod. Hun tænkte paa hans Fremtid, og hendes Hjerte svulmet af Stolthed her i Mørket, hvor ingen kunde se hende undtagen Stjernerne høit deroppe, som lyste og blinket ned til hende. Nu, da Mørket skjulte Omgivelserne, var der ikke noget, som dæmpet Tankernes vilde Fart. Uden Fornuft, uden Grænser kunde de fare frem. Og

Stjernerne høit deroppe lo ikke af hende, thi hvor meget havde de ikke seet af meningsløse Forhaabninger?

Hun havde tænkt og tænkt, til hendes forsultne Ærgjerrighed var blevet tilfredsstillet i disse vaagne Drømme. Saa fuldkommen tilfredsstillet, saa mæt af Lykkens Goder var hun blevet, at hun sagde til sig selv: Hvad er det vel altsammen at tragte efter? I Mørket blev alle Jordens Ting saa smaa. Hvad kunde de vel gavne eller skade ham? Maatte han bare blive lykkelig. Lykkelig, som han fortjener det.

Stjernerne blinket og blinket. Hvad mente de at sige? Vilde de sige: „Hvor mange tror du, det er, som er lykkelige?“

Men hun følte, at han maatte blive lykkelig. Det var en Fornemmelse i Hjertet, som var saa underlig; det var, som det svulmet ud, naar hun tænkte paa ham, som om der var en Glæde derinde, som kunde sprænge det istykker. Hun vidste, hvad denne sælsomme Fornemmelse skulde betyde. Den var en Anelse, en Spaadom om, at han skulde blive lykkelig.

Hvorledes kunde vel Natten falde hende lang, naar hun sad og tænkte paa Sønnen? Hun vidste jo, at blandt mange graa Dage med Slid og Bekymringer for det daglige Brød vilde denne Nat lyse som en Stjerne.

HJERTETS STEMME

Det hænder, naar man gaar omkring i Verden og hører, hvad der bliver sagt af deltagende Ord, henrykte Ord, kjærlige Ord, allesammen passende for Anledningen, allesammen mærkværdig lig hverandre — det hænder en sjelden Gang, at man hører et Par Ord, saa man studser, for det er, ligesom et Hjerte pludselig har aabnet sig. Man faar et Glimt helt ind til et andet Menneskes Tanker og Følelser, saa man forstaar dem. Det er slet ikke sikkert, at disse Ord netop er de mest velvalgte eller mest passende for Anledningen.

Det var bare de to Ord, Advokat Neergaard sagde: „Jasaa, jasaa.“

Ikke just saa sjeldne eller aandrige Ord — de vil neppe tage sig ud paa Tryk. Men de aabenbaret med én Gang, at hans Hjerte var fuldt. Han som havde Ordet saa i sin Magt, han kunde ikke sige mere,

fordi Glæden, som nu fyldte ham, den var fremmed for ham.

Og saa var det bare, at Cecilie Dallberg havde henvendt sig til ham med en ganske almindelig Bemærkning, men rigtignok havde hun smilet blidt og indsmigrende, og naar man tænkte paa den sædvanlige afvisende Kulde i hendes Væsen mod ham — —

Hun havde besluttet sig til at modtage alle de Goder, han kunde skaffe hende. Det var det Hele.

Og formodentlig var denne Beslutning fremkaldt ved, at Kandidat Alsing, som havde gjort Kur til hende, havde forladt Pensionatet. To Dage havde hun udelukkende viet det smertefulde Minde om hans bedaaende Personlighed, men den tredie bød hun Sorgen Trods.

„Saa uendelig trist, som Veiret er idag!“ sagde hun igjen og saa ud i Haven, hvor der ikke var andet at se end de smudsige Fodspor efter Gartnergutten, som havde gaaet i Sneslafset, mens den graa Dag holdt paa at gaa over til en endnu mere graa Aften.

Jo, hun havde aabenbart fattet sin Be-

slutning, og han havde aarevis sukket i Haabløshed. Det havde vi alle vidst, at det var for Cecilie Dallbergs Skyld, at han kom herud hver eneste Ferie og Fridag. Han skyldte jo rigtignok paa Landluften.

Derfor fandt jeg, at det kanske var fornuftigst, at jeg gik min Vei, idet Neergaard begyndte at trøste hende med, at det snart var Vaar.

Men jeg glemte ikke Klengen i de to Ord „jasaa, jasaa“. Jeg havde seet ind i et andet Menneskes Hjerter og seet det bævende af Glæde. Jeg havde seet Kjærligheden, en rolig, øm Kjærlighed, fuld af Længsel efter at gjøre hende godt og glæde hende igjen.

Det er besynderligt, at man ikke kan andet end føle den inderligste Medlidenhed, naar man ser Mennesker, som er rigtig glade. Jeg havde stor Lyst til at sige til Cecilie Dallberg: Lad hans Glæde vare!

Men hvad havde det vel nyttet at sige det?

Da Lysene var tændt, og vi samledes i Salonen, stod de to i den Formening, at de havde en Hemmelighed for mig.

En Uge efter bekendtgjorde de Forlovelsen. Brylluppet skulde finde Sted til Høsten.

Cecilie vilde helst have udsat det længer, mente hendes Veninder, men det var det eneste Tilfælde, hvor ikke Neergaard føiet sig som en Slave for hendes Vilje. Forresten lod det til, at han befandt sig ligesaa vel i at adlyde som hun ved at herske.

„Jo, det vil da blive et Enevoldsherredømme!“ sagde Fru Nickelsen, som altid havde boet i Pensionatet og fandt sig forpligtet til at tage sig af alle de andre paa sin Vis.

Idetheletaget var der ikke nogen velvillig Stemning mod Cecilie Dallberg. En ny-konfirmeret Pige, Sigrun Lind, sagde med stor Høitidelighed, at Frøken Dallberg havde forraadt Kjærligheden. Og de andre syntes, at hun burde være grænseløs taknemlig over at faa en Mand som Advokat Neergaard, istedetfor at det lod, som hun havde vist ham en Naade ved at bønføre ham.

Da Alsing en Dag kom ud til os for at træffe en af sine Venner, var der mange Øine, som iagttog Cecilie, og hun lod til at føle det.

Hun saa temmelig tvungen og ængstelig ud, da han gratulerede hende.

Efterat han var gaaet, sagde Sigrun: „Jeg

haaber, at hendes Hjertes Kvaler straffer hende!“

„Men kjære Dem da, Barn!“ sagde Fru Nickelsen. „Han vilde jo ikke have hende. Han har friet til to rige Piger før, han frier saamænd ikke til en fattig Pige den tredje Gang. Hvad skulde hun gjøre?“

„Sørge!“ sagde Sigrun. „Til Døden.“

Fru Nickelsen lo bare.

Men Cecilie var saa spag og medgjørlig efter hans korte Besøg, at Neergaard næsten blev forskrækket over en saa braa Forvandling.

„Har du Lyst til at gaa i Theatret?“ spurgte han. Han vidste ikke, hvad han skulde finde paa.

„Du er saa altfor snil bestandig!“ sagde hun og saa taknemlig paa ham. „Men lad os heller gaa paa den Forelæsning, du talte om.“

„Det var jo den, du sagde var saa for-tærende kjedsommelig.“

„Ja, men kanske vi kan have godt af at høre den alligevel.“

Neergaard var naturligvis aldeles rørt,

men det var ikke mange Dage, inden alt var som før.

Cecilie Dallberg skulde stadig skaffe Pensionatet Overraskelser. Udpaa Vaaren arvet hun ganske uventet en fjern Slægtning, som hun neppe havde kjendt. Det lod ikke til, at hun opfattet med det samme, at det kunde have nogen Betydning at arve en Formue. Hun var bare forundret over det. Men vor Vertinde opfattet det desto hurtigere. Det var ikke Maade med Elskværdighed og Forekommenhed. Da smilte Cecilie, som om der begyndte at gaa et Lys op for hende.

„For Penge kan man da faa — næsten alting,“ sagde hun tankefuldt.

Kanske tænkte hun paa det samme som os andre — for disse Penge kunde hun have opnaaet det, som for hende var den eneste Lykke. Nu var det vel forsent.

Neergaard vilde vist helst have undværet denne uventede Arv. Han havde ikke heller nogen Grund til at glæde sig over den. Cecilie var begyndt, straks hun blev forlovet, at „føle sig“, som Fru Nickelsen sagde, og hun følte sig ikke mindre, efterat hun var

blevet rig. Dag for Dag mærket vi, hvorledes hun var den, hvis Mening der blev taget Hensyn til af alle og enhver. Og underlig nok, det var, som hendes Udseende ogsaa forandredes efter de nye Forhold. Hun havde jo været en pen, lys, beskeden ung Pige, dengang hun elsket Alsing, delt mellem Haab og Frygt, men nu var hun en blond Skjønhed, som kjendte sin Magt. Hendes Hud forekom os mere blændende hvid og hendes Haar mere gyldent end før.

Hun erkjendte ogsaa villig, at de forskjellige Lykkens Gaver var tildelt hende rigelig i den senere Tid, og hendes største Tilfredsstillelse var at mærke, at hendes Veninder misundte hende altsammen. Alligevel forekom det hende vel, at den beskedne unge Pige havde havt en større Rigdom: hun havde dog under megen Frygt og Bæven næret et Haab — nu havde hun ikke noget. Nu syntes det, som hun trængte til andres Misundelse for at kunne være istand til at sætte Pris paa noget.

Hvad Alsing vilde synes, naar han fik vide, hvor nær han havde været ved det Maal, han i lange Tider havde tragtet efter —

det spurgte man hverandre om i Pensionatet. Havde han faaet høre om Cecilie Dallbergs Arv? Fru Nickelsen paatog sig at skaffe Rede i dette som i saa meget andet.

Og Tilfældet kom hende til Hjælp. Alsing kom ud til os en Eftermiddag, Cecilie var i Byen hos nogle af Neergaards Slægtninge.

Fru Nickelsen begyndte at tale om Neergaard med den uskyldigste Mine af Verden.

„Ja, hans Trofasthed bliver da belønnet!“ sagde hun. „Hans rene, uegennyttige Kjærlighed“ — hun sendte Alsing et Blik — „og hans noble Karakter“ — hun sendte ham et nyt Blik — „er da hævet over Tvil!“

Alsing lod til at tage det med Ro.

„Cecilie Dallberg var saa fattig som en Kirkerotte, da Neergaard beilede til hende,“ begyndte Fru Nickelsen igjen.

Hun havde udtalt „var“ med et vist Eftertryk.

„Var?“ sagde Alsing studsende.

„Ja, det var hun virkelig,“ sagde Fru Nickelsen. „Det var en Tante, som sørget for hendes Uddannelse paa Lærerindeskolen og hendes Ophold her og altsammen.

Og Neergaard var ligesaa uvidende som hun selv om — aa, søde Sigrun, luk den Døren der, jeg synes, det begynder at blive koldt her.“

Sigrun gik hen og lukket Døren og kom tilbage og begravet Ansigtet nede i sin Hardangersøm.

„Tak skal du have, Barn!“ sagde Fru Nickelsen. „Jo da, det er, som jeg siger, Neergaard var aldeles uvidende om det.“

„Og jeg er fremdeles ligesaa uvidende, som Neergaard var,“ sagde Alsing smilende, han forsøgte at skjule sin Utaalmodighed.

„Ved De det ikke!“ udbrød Fru Nickelsen. „Det faldt mig da ikke ind! Tænk, jeg trodde, at en saadan Nyhed rygtedes hurtig i vore smaa Forhold!“

„Ja, man skulde tro det!“ sagde Alsing fremdeles smilende. „For jeg forstaar jo, at det er noget mærkeligt!“

Ja, De kan nok sige det!“ sagde Fru Nickelsen. „Det hænder jo ikke hver Dag, at en stor Formue — en meget stor Formue, kan jeg trygt sige — kommer dumpende ned ligesom fra Skyerne til en fattig Pige!“

Sigruns lille Brodersaks, som Alsing netop havde taget for at klippe af en Traad paa hendes Broderi, knak tvers over. Han gjorde aandsfraværende en Undskyldning. Ingen af os turde se paa ham, men Øieblikket efter havde han gjenvundet sin Fatning.

„En skrøbelig liden Tingest!“ sagde han og smilte til Sigrun.

Og hun sagde siden, at for et saadant Smils Skyld kunde hun have tilgivet ham, om han havde revet istykker hele hendes Hardangersøm, som hun havde syet paa i to Aar.

„Det glæder mig at høre!“ sagde han saa til Fru Nickelsen. „Frøken Dallberg fortjener alle Lykkens gode Gaver! Hvorledes er det saa gaaet til? Har hun vundet det store Lod?“

„Nei, hun har arvet en ukjendt Slægtning, som nok var Millionær,“ sagde Fru Nickelsen, som aldrig tog det nøie med Tal.

Alsing reiste ind til Byen med næste Tog uden at have truffet Cecilie Dallberg. Men Fru Nickelsen var ualmindelig blid og ven-skabelig mod alle Resten af Dagen — det

havde været en udsøgt Nydelse at fortælle Alsing Nyheden.

Vi fik ikke flere Besøg af ham, men en Uges Tid senere fortalte vor Vertinde, at Alsing skulde komme om Aftenen for at bo her Resten af Sommeren.

Først næste Morgen traf han Cecilie. Havde han beundret hende, før hun blev forlovet, saa lod det til, at han gjorde det endnu mere nu.

„Ah, det kan man kalde Ridderlighed!“ sagde Fru Nickelsen beundrende, næsten mod sin Vilje. „Saa De, hvorledes han lukket op Døren for hende — med det Udtryk af Ærbødighed! Det kunde ikke Neergaard have gjort! Men saa kunde nu han igjen ikke have leget saaledes med en ung Piges Følelser. Enhver har det paa sin Maade!“

„Det er rart, han kan have Lyst til at bo her,“ mente Sigrun. „Nu maa han jo gaa og ærgre sig over, at hun er forlovet.“

„Det er ikke sikkert, han er kommet hid udelukkende for at ærgre sig,“ sagde Fru Nickelsen.

„Hvad mener De?“

„Jeg kjender ham, jeg,“ sagde Fru Nickelsen hemmelighedsfuldt. „Mærk mine Ord!“

Men mere vilde hun ikke sige. Det var dog ikke gaaet mange Dage, før alle med Forargelse begyndte at tro, at Alsing havde havt en Hensigt med at flytte herud igjen. Skulde han tænke sig Muligheden af, at Cecilie vilde hæve Forlovelsen for hans Skyld?

„Hvad sagde jeg?“ gjentog Fru Nickelsen Gang paa Gang.

Det var godt, at Cecilie Dallberg lærte at kjende Alsings sande Karakter nu, tænkte vi, saa vilde hun paaskjønne Neergaard mere.

Ingen var mere forfærdet end Cecilie selv, og hun undgik Alsing, saa godt hun kunde, og var mere i Byen, end hun var hjemme.

Alsing maatte jo forstaa det, men det lod til, at det glædet ham overordentlig, at hun var saa ræd for ham. Han stod der vakker og rolig og sikker og mindet om en Ædderkop, naar den venter paa en Flue.

Varmen var kommet sent, først ude i Begyndelsen af Juli blev der pludselig en rigtig Sommerhede.

Solen skinnet paa de røde Tagstene paa Husene, til de laa der ophedet og syntes at udsende Varme. Solskinnet lyste og skinnet tilbage fra alt, fra Vand, fra Vinduer og fra grønne Blade.

Norges Sommer er kort — derfor var det, som Mennesker og Dyr og alt, som vokste paa Marken, tænkte: jeg maa skynde mig at være glad, ustanselig hvert Minut, Dag og Nat, for snart er det forbi, snart er det forbi!

Og Solskinnet blev for dem som et Smil, som ilsomt gled over al Skabningen.

Alligevel var der en tilsyneladende Ro i deres stakaandede Glæde. De vilde indbilde sig, at Minutterne er lange, at de ikke tænker paa den Dag imorgen.

Og saa aandedet det ud fra alt Levende: deilige lange er Sommerdagene i Norge, Dagen varer Døgnet ud! Om Sommeren begyndte igaar, saa kan den vare idag og inat og imorgen og længer endda!

Som om de vilde indbilde sig, at her bestandig var god Raad paa Solskin, søgte næsten alle levende Væsener den Smule Skygge, som var at finde. Bare Duerne laa

i Græsset og lod Solen skinne paa sig, saa det glinset i Fjærene. Det skinnet grønt og glinset rødlig violet nedover deres bløde Hals og Bryst, og Farverne skiftet i Solen.

Lindetræet, som stod foran Huset, strakte Grenene langt udover og skygget, saa det frembragte en liden Kjølighed. Lindeblomsterne udbredte en sød, emmen Duft, som trak Humlerne til, og de beruste sig i Blomsterne — i en Ring omkring Træet laa de lodne Humler, bedøvet eller døde.

Endogsaa Katten havde syntes, at det blev formeget af det gode, og havde lagt sig ind i Skyggen. Den laa og gløttet paa Øinene. Den havde engang været en Katunge, som havde begyndt at male, bare nogen sagde et Ord til den, men den havde levet saa længe, at den havde erfaret Menneskenes Ondskab. Ingen turde den tro, ingenting kunde den stole paa — for den havde Erfaring. Derfor gløtted og gløtted den paa Øinene og vovet aldrig at sove.

Men Hunden havde slængt sig ned ved Døren og strakte alle Labberne ud, tryk og doven.

Alsings Jagthundvalp var den eneste, som

ikke havde Ro paa sig. Den forsøgte for-
gjæves at lege med Gaardshunden eller at
nappe Garnnøster fra Cecilie Dallberg og mig,
som sad paa Bænken i den smale Stribe af
Skygge foran Huset. Naar den ikke kunde
finde paa noget bedre, skræmte den Duerne,
saa de fløi op paa Taget.

Lyden af Duevinger, som suste over vore
Hoveder, var som et Digt. Vingeslagene sagde
os, at de saar ikke, de høster ikke, de samler
ikke i Lade, men at glæde sig i Solskinnet
forstaar de bedre end Menneskene.

„Hvorfor er Dyrene lykkeligere end Men-
neskene?“ sagde Cecilie pludselig.

Hun selv saa ikke meget lykkelig ud.

En af Pigerne kom idetsamme bort til os
og sagde, at det var Telefonbud til Frøken
Dallberg fra Sydamen, som spurgte, om det var
beleiligt for Frøkenen at komme og prøve idag.

„Nei, det er ikke beleiligt,“ sagde Cecilie
kort, og Pigen gik med den Besked.

Cecilie lod Sytøiet hvile og sad hensunken,
som om hun lytted efter noget langt borte,
mens hendes Øine saa op mod Himmelen.

Cecilie fôr op af sine Drømmerier ved, at
Alsing lokket paa Jagthundhvalpen nede fra

Haven. Den fór afsted, og hun smilte af, hvor klodset den sprang i sin Iver.

Hun sad og hørte paa hans Kommando-Ord til Hunden og smilte blidt, som om hans Stemme havde forjaget alle Tanker, alle Ængstelser, alt — hun vidste bare, at hun havde et Øieblik til at glæde sig over hans Stemme.

Eller udtydet jeg hendes Smil feilagtig? Saa blidt havde hun ialfald aldrig seet paa Neergaard, som hun nylig saa paa Alsings Hund.

Jeg var forarget over den Opdagelse, jeg havde gjort.

Fru Nickelsen kom gaaende med en Bog i Haanden.

„Udmærket Bog!“ sagde hun til mig. „Skildringer fra det høiere Selskabsliv.“

Og hun hævet Øinene opad med et smægtende Blik.

„Hvad skriver De paa nu da?“ spurgte hun.

„Ikke noget fra det høiere Selskabsliv,“ sagde jeg beskeden.

Idetsamme kom Pigen og sagde, at det var Telefonbud fra Sydamen igjen, som spurgte, om hun kunde komme til Frøken Dallberg

og prøve, siden Frøkenen ikke kunde komme til Byen, hun kunde ellers ikke indestaa for, at alt kunde blive færdigt.

„Nei da,“ sagde Cecilie. „Det er længe til Høsten.“

„Ikke saa svært længe,“ sagde Fru Nickelsen med et onskabsfuldt Smil og gik videre.

Cecilie gik frem i det blændende Sollys og rakte Armene op og udbrød: „Stat stille, Sol!“

Godt var det, at Advokat Neergaard var paa sit Kontor inde i Byen og ikke saa, hvor vakker hun var i dette Øieblik, og ikke hørte denne Bøn til Solen.

„Norges Sommer er kort — altfor kort,“ sagde hun til mig, idet hun satte sig paa Bænken igjen, lidt forlegen over, at hun havde ladet sig henrive til et saadant Udbrud.

Jeg forsøgte, saa godt jeg kunde, at skjule, hvor forarget jeg var. For jeg havde altfor godt forstaaet Meningen. Hun syntes, at hun aldrig havde seet en saa pen Næse som Alsings, ikke saa henrivende Moustacher — kortsagt hun elsket ham. Og der var en Stædighed i Udtrykket, som tydelig nok sagde, at hun aldrig vilde skifte Mening i det

Punkt — og da var det jo haardt at være optaget af Forberedelser til Bryllup med en anden.

Vi hørte Alsing med Hundehvalpen nærme sig. Cecilie tog sit Broderi og begyndte at sy med stor Iver.

Alsing kom hen til os og fortalte, at han havde faaet istand en Bænk oppe i Granlunden ovenfor os paa en prægtig skyggefuld Plads, hvor det var Udsigt langt udover. Han havde ikke villet sige noget om det, før den var færdig, for det skulde være en Overraskelse, men nu vilde han bede os tage hans Arbeide i Øiesyn.

Mens han talte, saa han paa Cecilie med sine eiendommelige blaa Øine, som jeg aldrig har seet Magen til. Jeg maatte tænke paa, at man har kaldt Øinene Sjælens Speil. Men hans Øine afspeilet ingenting. Og det var kanske heldig for den Sjæl, som befandt sig indenfor disse Øine med den tætte blaa Farve, at de var ugjennemsigtige som grumset Vand.

Cecilie betænkte sig kanske et Øieblik — saa kastet hun beslutsomt sit Broderi paa Bænken og reiste sig for at følge med.

Jeg var altfor oprørt over at se de to

sammen til at jeg vilde følge dem, men Sigrun, som kom fra Lysthuset, udbrød i Fryderaab ved Tanken paa Granskovens Kjølighed. Hun havde været ræd for, at hendes Hjerne skulde smelte snart, forsikret hun.

Da de gik, snappet Hvalpen Cecilies Broderi, og jeg hindret den ikke i det. Jeg vidste, at det var bestemt til Neergaard til hans Fødselsdag, men han vilde sandsynligvis ikke faa det alligevel.

Det lod til, at det havde været snart gjort at faa bidt det istykker, for Hvalpen sprang gjøende afsted efter sin Herre.

Jeg saa dem gaa opover til Granskoven. Sigrun løb iforveien som et Ekorn opover Stien. Alsing bøiet omhyggelig Grenene tilside for Cecilie.

Jo, Fluen kom nok spaserende hen til Edderkoppen — Fluen med alle Pengene.

Om Eftermiddagen kom Neergaard. Mens vi sad ude paa Verandaen og drak Kaffe, lagde jeg for første Gang Mærke til, at han ikke længer saa saa straalende lykkelig ud som i de første Forlovelsesdage — han syntes heller lidt bekymret.

En Hveps kom summende mod Cecilie, tiltrukken af en Blomst, som hun havde i Haaret.

„Vogt dig!“ sagde Neergaard og greb Hvepsen i Haanden. Den stak ham.

„Kan du finde paa at tage paa en Hveps da?“ sagde Cecilie mut.

„Jeg vilde heller, den skulde stikke mig end dig,“ sagde han smilende.

Hvorfor kunde han ikke gjerne ladet den stikke hende? Det skulde været hende vel undt — hun vilde vist ikke betænke sig svært længe paa at volde ham Smerte.

Alsing forlod os for at træffe en Ven — det var en Aftale, sagde han. Idetheletaget var han sjelden tilstede, naar Neergaard var her.

Cecilie blev mere livlig, da Alsing var gaaet. Hun var begyndt at sværme saa for at bygge, fortalte hun. Maatte det ikke være forfærdelig morsomt at faa en Masse Tegninger fra Arkitekter og at studere paa, hvad man likte bedst?

Neergaards Ansigt lysnet op, medens han smilende hørte paa hende. Han var ganske enig med hende i alt.

„Ja, saa bygger vi Huset færdigt først da,“ sagde hun ligesom let henkastet. Hun havde aabenbart ikke turdet sige ham det, naar de var alene.

Neergaard blev ganske hvid i Ansigtet.

„Hvad mener du med det?“ spurgte han og saa paa hende, og det var, som hun krøb sammen for hans Blik.

„Jeg mener — jeg mener bare — at jeg har sat mig i Hovedet, at jeg ikke har Lyst til at bo i et Leiehus,“ stammet hun.

Neergaard saa, at han havde skræmt hende. „Du forstaar dig ikke paa Bygging, gjør du vel?“ sagde han beroligende, som om han talte til et Barn. „Det er ikke gjort paa nogle Uger, ser du.“

Cecilie smilte tvungent uden at svare.

Hun havde ikke Mod til at bryde med ham, lod det til. Og hele Resten af Dagen var det ikke muligt for ham at faa tale med hende alene.

Da Neergaard skulde gaa om Aftenen, bad han Cecilie følge et lidet Stykke nedover Alléen. Hun greb Sigruns Arm, og de to fulgte ham, til de mødte Alsing, som kom tilbage.

Det var saa lyst, alle Farver var bare lidt blegere. Og det var saa stille. Det sidste Jernbanetogs Brusen lød fjernere og fjernere — det var det Tog, som førte Neergaard ind til Byen.

Stilheden blev dybere, jo længer det led ind i Natten. Alt dette Levende, som det havde været saa yrende fuldt af, det havde gjemt sig væk og sov nu fredelig rundt omkring. Nede i Græsset og i Træerne, oppe under Tagstenene, overalt sov levende Skabninger en liden kort Hvile, for snart vilde Himmelen rødme i Øst — kanske endnu før end de gyldne Skyer efter Solnedgangen var helt forsvundet.

Humlerne var nok døde — de laa endnu rundt omkring Træet. Jeg tog en af dem op, den var ganske livløs. Men skulde det hænde, at en af dem levnet op, saa vilde den flyve lige til Lindeblomsterne igjen. Træet strakte Grenene langt udover og syntes større end om Dagen. Hele Naturen saa mere uforstaaelig og gaadefuld ud i Hvilen end i Dagens Liv og Bevægelse. Kanske var det underlige Drømme, som blev drømt af alt det, som sov rundt omkring.

Var der Mennesker, som ikke sov, saa var det kanske, fordi de sørget over, at nogen havde gjort dem ondt — eller kanske der var Mennesker, som ikke sov, fordi de, Skabningens Ypperste, tænkte paa, hvorledes de skulde bedrage hverandre og pine og plage hverandre.

Det var ikke nogen hyggelig Tid i Pensionatet nu. Vi havde en trykkende Følelse af, at noget vilde hænde — det var, som vi gik og ventet paa, at et Lyn skulde slaa ned og træffe netop en, som vi syntes kunde fortjene bare alt godt.

Alsings ypperlige Humør virket slet ikke oplivende paa os andre — tvertimod, det var høist irriterende at se ham gaa omkring med saa stor Ro, som om han bare tænkte: „Naar?“

Fru Nickelsen, som bestandig vidste alting, fortalte os, at Cecilie Dallberg hver Aften skrev — men om Morgenen, naar alle kom med sine Breve for at faa dem afsendt, var der aldrig noget Brev fra hende. Det vidste

Fru Nickelsen bestemt, for hun undersøgte alle Breve baade til og fra Pensionatet.

Cecilie havde altsaa ikke Mod til det, lod det til.

Saaledes gik Dagene uden nogen Forandring. To af Herrerne, som havde været bortreist, kom tilbage, og to Veninder af Sigrun var kommet for at være en Uges Tid.

En Morgen overraskedes vi af et øsende Regn, som varte hele Dagen, og da det saa blev Aften, viste det sig, at det var forbi med de lyse Sommeraftener. Lysene maatte tændes, da vi skulde spise. Sigrun og hendes Veninder lod til at være meget fornøjet over det høstlige Mørke.

„Det passer just bedst!“ hvisket en af dem til Sigrun, og hun nikkede igjen med en hemmelighedsfuld Mine.

Fru Nickelsen betragtede dem forskende.

„Hvad er det nu dere har fore?“ spurgte hun.

„Aa det er bare noget —“ begyndte den unge Pige.

„Det er det, jeg sagde,“ hviskede Sigrun.

„Fru Nickelsen ser tversigjennem Folk. Vi kan ligesaa gjerne sige det.“

„Det er bare en Psychograf, Fru Nickelsen, og det er bare for at have noget at gjøre i saadant kjedeligt Regnveir.“

„Da maa vel vi ogsaa faa være med?“ sagde Fru Nickelsen.

De tre unge Piger saa paa hinanden.

„Kanske De kunde være et godt Medium,“ sagde Sigrun endelig.

„Aldeles enestaaende!“ forsikrede Fru Nickelsen. „Jeg sagde engang til en ung Pige: „Imorgen træffer du en Herre, som du vil være forlovet med inden 6 Uger.“ Og det gik, som jeg forudsagde. Nu er de gifte og meget lykkelige.“

De unge Piger slog Hænderne sammen i høieste Forbauselse.

„Jo da, De maa saa gjerne være med, Fru Nickelsen,“ sagde de.

„Men vi venter, til vi har spist, og Herterne har begyndt at læse Aviserne,“ sagde Sigrun. „Det er ikke værdt, at de faar vide om det, for de vil naturligvis tro, at vi spørger om, naar vi skal blive forlovet.“

„Kan Psychografen svare paa alle Spørgsmaal?“ spurgte Cecilie med paatagen Lige-gyldighed.

„Ja, med et godt Medium saa. Man kan blive rent forfærdet over at høre paa.“

„Uf, jeg gruer rent!“ sagde Sigrun. „Tænk, om den sagde, at jeg slet ikke skal blive forlovet!“

Da de gik, spurgte Cecilie: „Hvor har De den?“

„I det lille Værelse borte i Fløibygningen.“

Om lidt spurgte hun mig, om vi skulde gaa hen og se paa.

Jeg havde indbildt mig, at hun havde været fornærmet paa mig, siden Hvalpen bed istykker hendes Broderi — hun havde aldrig nævnt det med et Ord. Dette kunde jo være en stiltiende Forsoning. Jeg var desuden nysgjerrig efter at se, hvad saadan en Psychograf kunde vide.

Regnet var snarere tiltaget i Voldsomhed. Det silte ned fra Tagrenderne, og Gaardspladsen saa ud som en liden blank Indsø, hvor det hvide Duehus raget op, og Lysene fra Vinduerne i Hovedbygningen spejlede sig.

Da vi kom ind, modtog de os lidt forlegne. Det havde slet ikke villet gaa, forklarte de, for der var ikke noget godt Medium tilstede.

Vi saa os om. To Lys stod i Vinduet, og midt i Værelset var et lidet Bord, hvorpaa alle Bogstaverne var skrevet op med Kridt. Psychografen var en Firkant, dannet af flade tynde Pinder og stod paa fire Ben. En af Pinderne var længere end de andre — det var den, som skulde pege paa Bogstaverne, forklarte de.

„Jeg tror, jeg ved Raad!“ udbrød pludselig Sigrun og fôr afsted.

En Stund efter kom baade hun og vor Vertinde springende, saa Vandet sprutet om dem.

„Det var en Indskydelse, jeg fik med én Gang,“ sagde Sigrun, „at De vist var et udmærket Medium. Jeg ved, at De tror paa — svært meget. Og Troen kan vel ogsaa udrette noget.“

„Jeg skjønner nok, at De mener, jeg er urimelig overtroisk,“ sagde vor Vertinde. „Men jo mere ondt en har døiet, desto mere villig er en til at tro paa, hvad det skal være. Ikke ved De, hvad jeg har oplevet heller.“

„Nei, kjære Fru Viig, jeg mente slet ikke noget ondt med det,“ sagde Sigrun. „Har De oplevet noget overnaturligt kanske?“

„Aa ja, det kan nok være det ogsaa.“

„Vil De ikke fortælle os det da?“

„Jo jeg kan gjerne det. Jeg synes, det er godt at tænke paa det ogsaa, men det er ikke ofte, jeg tænker paa nogenting, sandt at sige. Naar en holder paa slig og klorer og krafser Aar efter Aar saa —

De ved kanske, at jeg havde en Søn. Jeg var kommet saa langt, at jeg havde faaet ham i en Butik. „Om et Par tre Aar, naar jeg faar ordentlig Løn, saa skal Du faa bedre Dage, Mor,“ sagde han saa tidt og ofte. For det var jo ikke andet end Bas og Mas fra Morgen til Kvæld, og endda var det bare, saavidt det slang igjennem.“

„Var Deres Mand død?“

„Aa nei ikke det heller — han var det, som værre var — han var en Turebasse saa fæl at! Men naar alting var rigtig leit, og jeg havde et Øiebliks Ro, saa tænkte jeg paa den Gutten min da, ser De! — Saa var det en Aften, som jeg sad og gjorde op Regnskabet, og det stod et Lys paa Bordet

ved Siden af mig — det var endda et Talglys i en gammel skak Messingstage. Med én Gang saa ser jeg, at Lyset begynder at blaffe! Og da jeg snudde mig braat om, saa fik jeg se, at det brændte et Lys midt i den aabne Døren til Værelset, hvor Gutten laa og sov. Det gled væk og var borte med det samme. Jeg vidste jo, hvad det skulde betyde. Ottende Dagen efter druknet han. Men det har været en stor Trøst for mig at tænke paa det, jeg saa den Gangen. Saa ved jeg jo, at det var saa bestemt og besluttet ogsaa da.“

Der blev et Øiebliks Taushed.

„Jeg syntes, Lyset blaffet for et Øieblink siden,“ hvisket Sigrun.

Fru Viig smilte.

„Jeg er ræd for, at jeg har skræmt de unge Damerne mine med dette,“ sagde hun.

„Lad os bare spørge om noget ganske ligegyldigt, ikke noget alvorligt,“ mente Sigruns Veninder.

„F. Eks. om det blir godt Veir imorgen.“

Vor Vertinde og en af de unge Piger holdt begge sine Hænder inde i Firkanten, saa at bare Tommelfingrene og Lillefingrene be-

rørte den. Den stod længe stille, men endelig begyndte den at bevæge sig omkring paa Bordet, til den stanset og pegte paa s. Det gik temmelig fort, til det var blevet til: „Sol — imorgen.“

Nu blev der spurgt: „Hvem er du, som svarer?“

Og Svaret blev: „Mørkets — Kunster — kan — jeg.“

Da syntes Fru Viig, at det blev lidt betænkeligt, og Sigrun hvisket: „Det er godt, at vi er tre sammen paa Værelset inat.“

Efter endel Overtalelser lod Fru Viig sig bevæge til at fortsætte.

„Nu spørger vi, naar Sigrun bliver forlovet,“ sagde hendes Veninder.

„Ja, naar dere endelig vil vide det,“ sagde Sigrun, „saa kan jeg gjerne spørge om det.“

„Ikke — saa — snart — som — du — ønsker,“ svartes der.

„Det er nu vel aldrig dig, som styrer den, Lis?“ sagde Sigrun pludselig mistænksom.

Lis var nær ved at blive fornærmet paa sin bedste Veninde. Det var en elektrisk Kraft, som udstrømmet fra Fingrene og

bevæget Psychografen, forklarte hun, de maatte bare følge med den. De to Veninder forsonet sig hurtig, og Spørgsmaal og Svar fortsattes.

„Det behøver ikke egentlig at være overnaturlige Kræfter med i Spillet for at give disse Svarene, synes jeg,“ sagde Cecilie og smilte. „Sig mig, hvorledes det gaar med det, jeg tænker paa da.“

Denne Gang var Psychografen mere uvillig, det varte en Stund, inden den begyndte at bevæge sig, men saa svarte den: „Du — vil — bli — Aarsagen —“

Den stanser.

Cecilie lo.

„Det er ikke let at tyde,“ sagde hun.

„Men kanske det er mere,“ sagde Lis.
„Lad os fortsætte. Videre!“

Den bevæget sig nu hurtig og fortsatte:
„til — en — ædel — Mands — Ulykke —
og — Død.“

Cecilie var meget bleg.

„Jeg synes ikke egentlig, det var Svar paa Spørgsmaalet,“ sagde hun med Anstren-
gelse.

„Ja, hvem ved?“ sagde Fru Nickelsen sagte.

„Nu skal vi lade den sige noget af sig selv,“ foreslog Lis. „Sig noget af dig selv da du!“

Den begyndte at bevæge sig hurtigere og hurtigere.

De to Medier sprang rundt Bordet. De kunde næsten ikke følge den, sagde de, saa hurtig som den gik. Saa stanset den, og Pinden pegte paa v, og straks derefter paa o, saa gik den rundt igjen en god Stund og stanset paa g.

„Nu kommer naturligvis t,“ sagde Cecilie spottende.

„Ja, t,“ sagde Medierne. „Altsaa: Vogt — d—i—g.“

„For hvad?“ spurgte vi.

„For — at — lyte — til — dit — Hjertes — Stemme,“ sagde Medierne.

„Ja, hvem gjælder nu dette?“ sagde Fru Nickelsen og foldet Hænderne, mens hun sendte et kort Blik bort til Cecilie.

„Den skrev „lytte“ med en t,“ sagde Cecilie og lo. „Denne Aand er nok ikke stiv i Ortografien.“

„Vent, den vil sige mere,“ sagde Medierne, som fremdeles holdt Hænderne paa Psychografen. „Den rører sig.“

„V—o—g—t.“

„Nei, blir det nu det samme igjen?“ sagde Sigrun.

„Ja, det ser ud til det. Jo, ganske rigtig: d—i—g.“

„Den gaar endnu.“

„Der bliver det v igjen, o—g —“

„Tænk, at De kan have Taalmodighed til at høre det op igjen og op igjen!“ sagde Cecilie og satte Haanden paa Psychografen, saa den stanset.

„Altsaa tre Gange „Vogt dig,“ sagde Fru Nickelsen og foldet igjen Hænderne, mens hun saa paa Cecilie. „Ja, nogen hver af os kan nok trænge en Advarsel!“

Cecilie saa paa os allesammen, som man maa tænke sig, at et Dyr ser paa sine Forfølgere, naar det bliver opdaget i sin Hule, hvor det har søgt Tilflugt. Nu først, lod det til, forstod hun, at vi havde gjættet hendes Hjertes Hemmelighed.

„Jeg har seet nok af Psychografens Kunster,“ sagde jeg.

„Jeg ogsaa,“ sagde Cecilie.

Vi gik ud sammen, og derude i Mørket tog hun min Haand, som hun klemte, saa jeg trodde, den skulde knuses, og saaledes blev vi staaende et Øieblik.

„Det er vaadt,“ sagde hun endelig, som om hun nu først mærket, at Regnet silte ned over os. „Godnat!“

Jeg vilde bede hende være barmhjertig mod Neergaard, men jeg indsaa jo, hvor unyttigt det vilde være, og saa sagde jeg ogsaa bare: „Godnat!“

Hun gik op paa sit Værelse, men jeg vilde gaa frem og tilbage i Svalgangen, til de andre kom, for jeg havde ikke Lyst til at gaa ind i Dagligstuen og se paa Alsings triumferende Aasyn. Saa stor var hans Glæde, at endogsaa hans ugjennemsigtige blaa Øine ikke kunde skjule den.

Jeg hørte nogen komme nede i Alléen. Det var Neergaard, som kom saa sent.

Han vilde helst ikke gaa ind, siden det var saa sent, sagde han, men han vilde gjerne tale med mig et Øieblik.

Han betænkte sig en god Stund, før han sagde mere.

„Jeg fik et Brev iaften,“ sagde han endelig. „Et anonymt Brev — og saa havde jeg ikke Ro paa mig — jeg vilde gjerne faa en Forklaring — det er længe at vente til imorgen.“

„Jeg kan jo bede Cecilie komme herud,“ sagde jeg uhyggelig tilmode.

„Nei, nei,“ sagde han. „Hun vilde ikke like, at jeg kommer saa sent.“

„Nei, det var jo bedre at vente til imorgen,“ sagde jeg. „Der gaar ikke flere Tog til Byen heller nu.“

„Jeg ved det,“ sagde han, „jeg gaar tilbage.“

Kanske jeg alligevel burde hente Cecilie? Hun kunde gjerne vide det, at Neergaard skulde gaa her om Natten som en hvileløs Aand — ikke fordi han havde gjort noget ondt, ikke fordi nogen Ulykke havde rammet ham, — bare fordi han havde holdt for meget af et andet Menneske. Disse store Følelser er da aabenbart ikke til Gavn og Glæde for andre end os, som skriver.

„Sig mig, tror De, at hun ønsker —“ han stanset og tog af sig Hatten, som om han var for varm, „ønsker at blive fri?“

„Det ved jeg ikke — det kan jeg jo slet ikke vide — det er umuligt for mig at vide,“ gjentog jeg.

„Men De tror det,“ sagde han saa underlig stille.

„Jeg gaar til Cecilie,“ sagde jeg. „Hun er paa sit Værelse.“

„Gjør det ikke,“ sagde han og holdt mig tilbage.

Jeg saa ud for at se, om det lyste oppe hos hende. Der var mørkt. Neergaard saa ogsaa mod hendes Vinduer. Derinde sad hun altsaa i Mørket, bedrøvet kanske.

„Jeg kunde gjøre alt for hendes Skyld,“ sagde han, „men det eneste, hun forlanger af mig er, at slippe at se mig.“

Han lo.

„Alt kunde jeg, men det — det tror jeg ikke, jeg kan,“ sagde han igjen. „Jeg forsøger at tænke mig at leve uden hende, men en Smerte, som ikke er til at udholde, kommer og opsluger alle Tanker. Det nytter ikke at sige, at for halvandet Aar siden vidste jeg ikke engang, at hun var til, og jeg kunde leve lige godt — nu kan jeg ikke, for al Glæde og Sorg udgaar fra hende.“

Han saa saa stor og stærk ud, der han stod og sagde saa hjælpeløst som et Barn: jeg kan ikke.

„En altfor stærk Følelse kan vanskelig blive gjengjældt,“ mente jeg.

„Det ved jeg,“ sagde han. „Det er hele Ulykken, at jeg har været altfor glad i hende.“

Det havde han aabenbart Ret i. Denne altopslugende Kjærlighed havde virket kuende paa ham selv, og han maatte have forekommet Cecilie bare som Bolig for én Følelse og gjort et upersonligt Indtryk. Naar to kjæmper om et Menneskes Kjærlighed, taber den, som elsker stærkest. Derfor maatte det blive Alsing med sin Beregning og sin lunkne Velvilje, som vandt hendes Hjerte.

„Naar De forstaar det —“ begyndte jeg.

„Det nytter ikke,“ sagde han med et sørgmodigt Smil, „jeg kan ikke elske hende mindre.“

„Det var det eneste gode Raad, jeg kunde give Dem,“ sagde jeg.

„De vil nok gjøre mig en Tjeneste?“ sagde han. „Sig Cecilie, at vi kan gjerne udsætte Bryllupet — saalænge hun selv vil. Jeg

burde have føiet hende i det. Det er bare én Ting, jeg beder hende om til Gjengjæld: at hun vil flytte herfra. Jeg er bange for, at jeg ikke kan tale med hende om dette saa rolig og sindig, som jeg burde, derfor var det bedre, om De vilde.“

Jeg lovet at gjøre, hvad han bad om, straks i denne Aften. Det er mit Princip aldrig at blande mig i andres Affærer, men jeg maatte udsætte endnu nogle Dage med at begynde at handle efter dette Princip.

Neergaard takket varmt. Hvor meget vidste han egentlig?

Det havde formodentlig stilnet af med Regnet en Stund uden at vi havde lagt Mærke til det, og nu begyndte det pludselig paa igjen. Det var med sandt Raseri, det kastet sig over Neergaards Paraply og syntes at forfølge ham nedover Alléen.

Døren til det lille Værelse i Fløibygningen blev aabnet, og mod Mørket ude syntes det, som der var et helt Lysvæld derinde. Alle, undtagen Fru Viig, som slukket Lysene, kom springende under Tagskjægget. Psychografen havde svaret mere og mere mærkeligt, fortalte de. Baade om Fortid og Nutid havde

den fortalt, saa de maatte tro, at den ligefrem var alvidende.

Jeg gik til Cecilie for at udføre, hvad jeg havde paataget mig. Jeg vilde forsøge at fortælle om Neergaard, fortælle saa godt, som om hun selv havde seet ham, mens han stod og stirret op mod hendes Vinduer. Men hun forstod Hensigten og afbrød mig straks.

„Jeg vil være lykkelig!“ raabte hun trodsig.

Næste Morgen lyste Solen fra en straalende blaa Himmel — den Forudsigelse havde da været rigtig.

„Det blev da Solskin idag!“ sagde jeg til Cecilie.

„Er det Meningen med alt dette at skræmme mig?“ sagde hun. „Det nytter ikke. Ikke Medlidenhed, ikke Frygt, ikke nogenting skal afholde mig fra at gribe Lykken!“

„Det maa være Deres egen Samvittighed, som skræmmer Dem,“ sagde jeg, „naar De kan finde nogen skjult Mening i en uskyldig Bemærkning om, at der er Solskin.“

„Vil De indbilde mig, at det ikke var aftalt Spil alt det igaar?“ sagde hun.

„Aftalt kunde det ialfald ikke være.“

„Jeg saa, at Fru Viigs Øine søgte v, før Pinden pegte paa den, dengang den sagde: „Vogt dig“ første Gang,“ sagde Cecilie.

„Det saa ikke jeg.“

„Iethvertfald lader det til, at alle her ved god Besked om mine Planer,“ sagde Cecilie. „Derfor kan De ligesaa gjerne faa vide straks, at min Forlovelse er hævet.“

Hun tog Ringen af sin Finger.

„Neergaard burde vel være den første, som fik vide det,“ mente jeg.

„Han er saa forfærdelig heftig bestandig,“ sagde hun. „Kunde ikke De sige ham det?“

„Ikke for alt i Verden!“

„Saa faar jeg forsøge igjen, om jeg kan faa skrevet det til ham,“ sagde hun, og med en modløs Mine satte hun Ringen paa igjen.

„Det vilde være grusomt at udsætte det nu,“ sagde jeg.

„Kunde jeg endda være sikker paa, at det er bare Humbug med den der Psychografen,“ sagde hun bekymret.

Hendes Mod til at „gribe Lykken“ var nok ikke saa stort alligevel. Jeg kunde jo ikke sige Neergaard andet, end at Cecilie

ikke havde givet mig noget egentligt Svar. „Jeg vil være lykkelig,“ var jo altfor uhyggeligt trods sin Tydelighed. Og hun undgik feigt enhver alvorlig Samtale med ham.

Heller ikke Alsing var saa tilfreds som før. Han maatte ogsaa have faaet Indtryk af, at Cecilie var vaklende. Trods Sigrun og hendes Veninder havde foresat sig at holde hemmelig for Herrerne Seancen i det lille Værelse i Fløibygningen, maatte Alsing have faaet vide om det hele alligevel. Han talte saa spottende om Overtro i de sidste Dage.

Var det saa, at da den røde Maane kom op over Aasen, vidste vi allesammen, at vi aldrig vilde glemme, hvorledes den langsomt steg op den Aften? Vidste vi, at vi ikke vilde glemme, hvorledes Træer og Buske ude i Haven blev mere og mere lubne at se til i den tiltagende Dunkelhed? En stærk Duft af Blomster kom derude fra Halvmørket, hvor Springvandet plasket og plasket. Vi vidste, at det var de mørkerøde Roser, som duftet saa stærkt, saa stærkt, trykkende stærkt. Var det ikke, som om de vilde, vi

allesammen skulde føle det forud: Denne Aften skal du huske! Paa Verandaen hang en liden Lampe og lyste paa Vildvinens grønne Blade. Et Insekt kom svævende fra Haven og fløi lige over Lampeglasset. Der steg en liden Flamme op og fortæret det, og saa brændte Lampen igjen rolig og klar. Men vidste vi ikke, at vi med Uhygge skulde huske den lille Flamme, som pludselig skjød op?

Var det saa, eller syntes vi det bare siden, at vi sad stille og ventet paa, at noget skulde hænde?

Det var Sigrun, som kom springende op fra Haven, hvor Alsing havde hjulpet hende og hendes Veninder med at tage Moreller ned.

„Tænk, er det ikke skrækkeligt!“ raabte hun leende. „Hr. Alsing er tilbudt en Post et Sted langt borte i Verden — jeg kan ikke engang huske, hvad det heder — men det er et Sted, hvor der er Klimatfeber og denslags.“

„Høist mærkeligt!“ sagde Fru Nickelsen i en tvilende Tone.

„Ja, men det værste er, at han tænker

paa at tage mod den!“ vedblev Sigrun. „For det er en Fremtidspost! Hvis han altsaa ikke dør af Klimatfeberen, saa kan han kanske blive Høvding for de Indfødte eller Vicekonge. Faar vi da blive Hofdamer?“ raabte hun leende mod Alsing, som nærmet sig fra Haven.

Hans smukke blaa Øine, som forskende søgte Cecilies, var nu mere end almindelig ugjennemsigtige og tætte i Farven.

„Saa stort tænker jeg ikke, Frøken Sigrun,“ sagde han dystert, mens han saa paa Cecilie.

„Hvad er det da, De tænker?“ spurgte Cecilie og reiste sig. Saa forarget og oprørt var hun over, at han voldte hende saadan Hjerteangst, at hun neppe forsøgte at skjule det. „Hvorfor er det, De reiser?“

„Jeg tænker først og fremst paa at komme væk herfra,“ sagde han med lav Stemme.

„Morellerne!“ raabte pludselig Sigrun. „Dem glemmer vi over dette! Det er bedst, vi spiser alt vi kan, for inat kommer kanske Tyvene igjen!“

„Ja, lad os spise Moreller, mens vi kan!“ sagde Alsing.

„Ak ja!“ sukket Fru Nickelsen.

Alsing fik nok en Fornemmelse af, at hun vilde gjøre ham og hans Melankoli latterlig, og han blev mindre høitidelig i sit Væsen.

„Imorgen maa jeg svare,“ sagde han som til Sigrun, idet han gik ned af Veranda-trappen sammen med hende.

Et Øieblik efter gik Cecilie hurtig efter dem.

„Se saa!“ sagde Fru Nickelsen og saa efter dem. „Der har vi det! Det skulde bare mangle, at Neergaard kom tilbage nu! Han har faaet en Forkjærlighed for at komme overraskende i den senere Tid, stakkars Mand! Og han reiste ikke med Toget, da han gik herfra, det ved jeg, for jeg var paa Stationen.“

Men vi hørte ikke hans velkjendte Skridt, vi hørte ikke andet end Springvandet, som plasket, og af og til de unge Pigers Stemmer.

Der kom nogen — det var Sigrun.

„Jeg tror neppe, han reiser,“ sagde hun og saa nedover Haven. „Og ikke hjælper han os med at tage ned Morellerne heller. Men det kan være det samme, jeg har spist en Masse.“

„Det er skjændigt, at hans plumpe Kun-

ster skal lykkes saa godt!“ udbrød Fru Nickelsen. „Er det ikke ubegribeligt, at hun kan være saa dum?“

„Nei, jeg synes ikke, det er ubegribeligt,“ sagde Sigrun. „De skulde have seet Maanen skinne paa hans Næse — og Mund — og Knebler — og hørt ham sige: „Jeg elsker dig!“

„Saa han var fræk nok til at sige det!“ sagde Fru Nickelsen.

„Ja, det ved jeg da ikke egentlig,“ sagde Sigrun. „Men noget lignende saa det da ud til at være, da de stod der ved Roserne. Jeg maatte lukke Øinene, for han var altfor vakker i Maaneskin.“

„Min kjære Sigrun,“ begyndte Fru Nickelsen, „i min Tid kunde det ikke falde en ung Pige ind —“

Hun fuldendte ikke Sætningen, og Sigruns Smil svandt pludselig: vi havde hørt Haveporten lukkes op. Hvem det var, som vilde komme, vidste vi altfor godt, selv før vi hørte de kjendte Skridt nedover Havegangen.

Neergaard kom langsomt op paa Verandaen og satte sig hos os. Det vi talte om var netop det kjedeligste og mest interesse-

løse, som kunde findes, forekom det os. Han spurgte ikke efter Cecilie, men hans Blik forsøgte at trænge igjennem Dunkelheden ude i Haven.

Og vi saa ogsaa derned. Maanen havde nylig staaet saa underlig rød over Træerne — nu vidste vi ikke, om den var der mere. Vore Øine saa den ikke. Heller ikke Træerne saa vi. Rosernes stærke Duft kjendte vi ikke, og Springvandet hørte vi ikke mere plasse.

Da reiste Sigrun sig og gik ud i Haven.

„Er Deres Veninder der?“ spurgte Neergaard.

„Ja,“ sagde hun. „Ja, jeg tror, at de er der og spiser Moreller.“

„Burde vi ikke heller gaa ind nu?“ sagde Fru Nickelsen hurtig.

Men Neergaard gik ned af Trappen og over Græsplænen. Idetsamme kom en slank Skikkelse frem fra Skyggen. Nu saa vi, at Maanen lyste, altfor stærkt lyste den, idet den kastet en mild Glans over Cecilies lyse Haar.

Og lige efter hende kom Alsing lykkelig

og triumferende. Neergaard gik hurtig mod hende.

„Farvel Cecilie,“ sagde han og kysset hende.

Han gik ud af Haven, og Cecilie gik forbi os ind i Dagligstuen. Men Alsings gode Humør var ikke blevet forstyrret. Han talte muntert med Sigrun og hendes to Veninder, som endelig havde forladt Moreltræerne.

Vi hørte Jernbanetoget puste, det var det sidste Tog ind til Byen. Fjernere og fjernere lød det — det som bestandig havde forekommet os som en Hilsen fra Neergaard.

— — — —

Var det ikke en Uro inde i Huset? Det var hviskende, forskrækkede Stemmer. Vi sprang ind, sikre paa, at en Ulykke var hændt. Havde vi ikke vidst det i hele Aften?

Fru Viig fortalte os det. Neergaard var død. Han havde villet springe paa Toget, som allerede var i fuld Fart, og saa havde han faldt og slaet Hovedet.

Fru Nickelsen og Fru Viig sprang til hver sin Kant efter Draaber til Cecilie. Hun var nok blevet syg. Det var mig ligegyldigt. Hun døde nok ikke af det.

Jeg saa, at Fru Nickelsen lukket op Vin-

duerne i det Værelse, hvor Cecilie var. Det var jo mig ligegyldigt, men det var ubetænksomt. Den tunge Blomsterduft vilde trænge ind og aande imod hende: denne Aften skal du huske. Og Maanelyset vilde glide ind, og hun vilde høre Springvandet risle og plaske, og alt vilde gjentage det: denne Aften skal du huske.

Cecilie havde bestemt sig til at reise bort og ikke se Alsing i et helt Aar, men siden forkortet hun Sørgetiden til en Maaned. Næste Vaar blev hun gift med ham.

Hun er meget lykkelig. Hun vilde ikke forlange mere i Verden end at faa Lov til at beundre sin Mand grænseløst. Og det faar hun Lov til. Alsing synes, at han fortjener det.

ANELSE

Fru Werner staar ved Vinduet. Flyttefolk kommer ind.

En af Folkene.

Saa tænker jeg, vi tager denne Sofaen da.

Fru Ottesen (kommer ind).

Goddag, Fru Werner.

Fru Werner (vender sig om).

Goddag, kjære, kommer De engang til her!
De ser, hvorledes her ser ud nu.

Fru Ottesen.

Jeg kommer for at faa Dem med ind til mig, Fru Werner. Lad os drikke Chokolade sammen og glemme hele Flytningen saa længe.

Fru Werner (smiler).

Ja, være sammen med Dem — og glemme — det er fristende! Og smutte gennem Hullet i Havegjærdet for sidste Gang!

Fru Ottesen (smiler).

Havde jeg bare vidst, at De satte Pris paa det! Men jeg lod det spigre igjen igaar. Den nye Familie, som kommer her, har en Masse Børn. Jeg vilde havt dem over i min Have uafsladelig.

Fru Werner.

Ja, de havde nok snart opdaget det — skjönt Syrinerne er saa tætte netop der. De er lykkelig, Fru Ottesen, en rig, uafhængig Enke, som eier Deres egen Gaard.

Fru Ottesen (smiler).

Synes De, det vilde være saa godt at være Enke?

Fru Werner.

Nei, kjære, sagde jeg noget saadant? Jeg mente bare, De har det godt, som kan blive boende bestandig.

Fru Ottesen.

Kan ikke lidt Forandring ogsaa være bra af og til?

Fru Werner.

Nei da, ingen Forandring! Lykke, det er noget saa skrøbeligt, at man bør være for-

sigtig, synes jeg. Jeg er ræd for Forandringer.

Fru Ottesen.

De er lidt trist idag, synes jeg. Men det er ogsaa en skrækkelig Sjau med saadan en Flytning.

Fru Werner.

Det skrækkelige er, at jeg har en Følelse af, at det er noget, som vi flytter fra — noget som vi ikke kan tage med os. Som om nogen kunde være død — nogen som er mig mere dyrebar end de levende.

Fru Ottesen.

Men det er jo bare en Grille! Alle Deres Børn lever jo.

Fru Werner.

Ja, det siger jeg mig selv ogsaa. Baade Werner og alle Børnene lever. Og naar vi lever, saa flytter vi jo bare sammen til et nyt Hus. Ikke sandt?

Fru Ottesen.

Jo, det skulde jeg mene!

Fru Werner.

Men jeg er ræd alligevel! Hvorfor skulde Werner gaa hen og blive Uvenner med Eierens, kan De sige mig det?

Fru Ottesen.

Har han ikke altid været lidt vanskelig at komme ud af det med?

Fru Werner.

Siger De ogsaa det? Men det forholder sig ikke saa. Der har aldrig været et ondt Ord mellem ham og os, saa jeg forstaar ikke, hvordan Werner kan sige, at han er saa vrang. Undertiden — ja undertiden — nei ofte — har jeg tænkt —

Fru Ottesen.

Hvad har De tænkt?

Fru Werner.

Werner havde ikke blevet Uvenner med Eierens, hvis han havde været rigtig glad i mig.

Fru Ottesen.

Det gaar over min Forstand, hvad de to Ting kan have med hverandre at gjøre. Skal vi saa gaa da?

Fru Werner.

Her har vi været saa lykkelige — havde han været ligesaa ræd som jeg for, at det kunde blive forbi —

Fru Ottesen.

Men lad os nu gaa, Fru Werner!

Fru Werner.

Vent bare lidt. Saalænge Solen skinner paa Havebænken der, vil jeg gjerne se den. Snart naar Skyggen did. Der sad vi og saa paa Fjeldene, som blaaner langt borte. Vi vil aldrig gjøre det mere — aldrig der og aldrig noget Sted!

Fru Ottesen.

Aa kjære!

Fru Werner.

Aldrig se paa Fjeldene saadan, mener jeg. Det er vi ligesom blevet for adstadige til. Naar jeg tænker mig om, saa er det ogsaa længe siden. Vi var begge saa optaget. Og i den senere Tid sad vi mest paa Altanen. Om Aftenen — det var den Tid, jeg havde mest Ro, naar jeg havde faaet lagt alle de

velsignede Smaa — da var det saa morsomt at sidde sammen paa Altanen og se paa Dem inde i Deres Have.

Fru Ottesen.

Kjære, var det saa morsomt!

Fru Werner.

Jaha, det var morsomt. De var selv som en stor, pen Blomst, som kunde gaa omkring. Og De var der bestandig.

Fru Ottesen.

Nei, det var jeg da virkelig ikke, Fru Werner.

Fru Werner.

Jo, jeg synes da det. Aa, hvor vi kommer til at savne Dem!

Fru Ottesen.

Mig kan De da faa se.

Fru Werner.

Men det bliver ikke som før. Husker De, naar Werner sad derinde og fantaserte paa Pianoet, saa sad De i Deres Lysthus og lyttet og glædet Dem over Tonerne ligesom jeg.

Fru Ottesen (ler tvungent).
Saa De det ogsaa?

Fru Werner (ler).
Det var bare kanske noget, jeg indbildte mig.

Fru Ottesen.
Nei, vist ikke! De ved, jeg er meget glad i Musik. Men at De just kunde se det — tvers igjennem Træer og Løv — det er virkelig ganske godt gjort.

Fru Werner.
Aa, det var jo et Indtryk, jeg fik — af hele Stillingen, tror jeg. De var ligesom saa rent fortabt i en anden Verden.

Fru Ottesen (raaber).
Nei, se paa Flyttefolkene, Fru Werner!

Fru Werner.
Hvad er det da?

Fru Ottesen.
Jeg trodde virkelig, at Deres yndige Sybord skulde gaaet istykker! Tænk, han satte Foden paa det, han, den lange der. Det er skrækkeligt, hvordan Flyttefolk behandler ens Ting!

Fru Werner.

Lad det gaa istykker! Det forekommer mig, at der bliver traadt paa Ting, som er mig mere dyrebare end Sybordet. Raat, plumpt blir det trampet paa — og ikke af fremmede.

Fru Ottesen.

Men vi glemmer jo rent Chokoladen, som venter paa os! (Smiler.) Og nu er Skyggen naaet over det meste av Havebænken.

Fru Werner.

Ja. Se, der er faldt et gult Blad netop der, hvor Solen skinner endnu. Der er da endnu lidt Liv igjen i det gule Blad. Men det første, vi vil se i det nye Hus er, at Bladene bliver brune og tørre. Det er et uheldigt Omen, ikke sandt?

Fru Ottesen.

Kan det være anderledes, naar Flyttedag er i Oktober?

Fru Werner.

Jeg forstaar ikke, hvorledes jeg nogen Gang kan tilgive Werner dette. For han maa da

forstaa, at det er, som jeg tager Afsked! Ikke et Ord har jeg sagt til ham om det. Netop ikke til ham. Jeg burde jo ikke plage Dem med det heller. Men naar De kommer netop nu — og jeg tror, at jeg har haft en overtroisk Forestilling om, at De var selve Lykken, som gik derinde i Deres Have.

Fru Ottesen (smiler).

Gjør De mig til et overnaturligt Væsen ogsaa?

Fru Werner.

Ja — for det lod til, at De følte Dem saa rig. Derfor vilde jeg bede Dem om Medlidenhed, De som er saa rig! Sig mig, har De Medlidenhed med mig?

Fru Ottesen (alvorlig).

Ja. (Hurtig.) Det vil sige — jeg forstaa ikke — hvorledes De kan tage en Flytning saa tungt.

Fru Werner.

Nu, hvorledes skulde De kunne forstaa det, De som føler Dem saa rig!

Fru Ottesen.

Føler jeg mig saa rig?

Fru Werner.

Ja. Det maa vel være, fordi alle holder af Dem, tænker jeg. Derfor ogsaa var det, jeg syntes, jeg maatte tænke paa Lykken — som alle ser efter.

Fru Ottesen (smiler).

Ja, nu ved jeg da, at jeg er blevet seet paa!

Fru Werner (smiler).

Og det har De ikke vidst før? Det nytter Dem ikke at nægte for mig, Fru Ottesen. Naar De gik, eller naar De saa til Deres Blomster, saa vidste De, at der var Øine, som fulgte Dem.

Fru Ottesen.

Hvad er det, De siger!

Fru Werner.

Er det noget at blive saa forskrækket over? Jeg saa jo det, bare De løftet Haanden for at tage en Kvist af Buskene, saa vidste De, at der var nogen, som saa med forelskede Øine paa Deres Haand. Og den Bevidsthed giver enhver Bevægelse en egen Ynde — saa det er ikke vanskeligt at se.

Fru Ottesen.

Det er ikke sandt! Det er ikke sandt!

Fru Werner.

Er det muligt, at De er uvidende om, at
Studenten derover tilbad Dem!

Fru Ottesen.

Studenten! Aa naa Studenten —

Fru Werner.

Ja, hvem anden skulde jeg mene?

Fru Ottesen.

Nei, det er sandt nok.

Fru Werner (nærmer sig hende).

Jeg synes, De er blevet ganske bleg?

Fru Ottesen.

Nei, det er jeg vist ikke.

Fru Werner (griber hende om HaandleDET).

Hvem anden skulde jeg mene?

Fru Ottesen (forskrækket).

Slip mig!

Fru Werner.

Hvem anden, siger jeg!

Hr. Werner (kommer).

Fru Werner (mod ham).

Kom med en Løgn! Fort, fort! Jeg skal tro! Sig, at du ikke vil forlange Skilsmisse, naar vi er kommet i dette nye Huset! Sig, at det er ikke mig, som skal jages væk, ikke mig! (Grædende). Jeg beder jo bare om en Løgn til! Jeg skal tro, siger jeg jo!

SKUREKONEN FORTÆLLER

J o da, jeg kjendte Fru Due. Jeg var der bestandig til al Slags Rengjøring i hendes Tid.

„Naar jeg faar Dem, saa ved jeg, at det bliver godt gjort, Madam Ingebretsen,“ sagde hun saa tidt og ofte.

Og det havde hun Ret i, om jeg skal sige det selv.

Jaha, jeg kjendte hende. Og jeg kan ikke komme fra den Tro, at det kanske ikke var nogen, som kjendte hende saapas som jeg alligevel. For hvad ved vel det ene Menneske om det andre, De? Vi ser, at Folk spiser og snakker og gaar omkring, til de ikke kan mere, men ved vi, hvad det var, som tog selve Livsgnisten?

Vi kaldte hende bestandig Duen os imellem, Tjenerne og jeg. Ja, jeg sagde nok sommetider Dua ogsaa jeg da. Det var noget saa inderlig lyst og godt over det lille Hovedet hendes. Og det var en from Sjæl,

ser De — eller stolt kanske. Ja, jeg ved ikke saa akkurat heller, jeg.

Det første, som jeg saa'n lagde ligesom lidt mere end almindelig Mærke til, det hændte ud paa Vaaren, da vi skulde piske og lægge ned Vintertøiet.

Først saa havde Stuepigen og jeg banket Gulvtæpperne rigtig durabelt da, og saa havde vi hængt ud Skindtøiet.

Da jeg kom op igjen, saa stod Fru Due og tømte Lommerne paa Mandens Vinterfrak, og hun smilte saa smaat over det, at hun fandt saa mange Ting der. Saa tog hun op et Papir og saa paa det en Stund. Om det var et Brev, eller hvad det var, ved ikke jeg, for jeg lagde ikke større Mærke til det, før jeg saa, at hun lagde alt tilbage igjen i Lommerne. Da hun saa op, og jeg kom til se paa Ansigtet hendes, syntes jeg det var, som noget var slukt.

Idetsamme kom den yngste af de to Sønnerne fra Skolen. Han vilde springe ud igjen, men hun sagde: „Nu skal vi straks spise, gutten min.“

Men jeg syntes, hun sagde det saa tungt, og Stemmen var underlig tør.

Om Vinterfrakken sagde hun, at det kanske var bedst at spørge Due først, om han vilde, at den skulde gjemmes væk nu.

Jeg kan ikke sige, at jeg siden syntes, at hun var anderledes end ellers heller. Men det er bare en Formening, jeg har havt, at hun ikke var sig selv fra den dagen.

Saa var det, da jeg var hos Dues for at vaske Altanen og sætte ud Havebænkene og lidt af hvert saa'n. Det var rigtig en inderlig hyggelig Altan var det. Jeg havde saa'n Lyst paa den bestandig, at jeg gik paa med Skuring og Børsting og skylte den rigtig, som Altanen kunde været en Kop.

Mens jeg holdt paa med det der, saa begyndte Kirkeklokkerne at ringe, og da kom Fru Due ud til mig paa Altanen.

„Ved De, hvem det er, som begravnes idag, Madam Ingebretsen?“ spurgte hun.

„Nei, det ved jeg ikke, Frue,“ sagde jeg.

„Snart vil Klokkerne holde op at ringe — nogen vil komme og lægge Blomster paa Graven — saa er din Saga ude,“ sagde hun.

Og hun stod og saa rent fraværende ud i Luften. Jeg blev rent forskrækket. Skulde Duen være feig? For det kom saa for mig,

at det var sig selv, hun havde ment med det, hun havde sagt.

„Hver levende Skabning kvier sig for Døden, tror De ikke det?“ sagde hun og vendte sig mod mig.

„Det kommer alt an paa, ossen en har det her i Verden,“ sagde jeg. „Det er dem, som er glad til, naar de kan faa slippe.“

„Selv om det kunde være de Ting, som det ikke var muligt at komme over,“ sagde hun og knuget Hænderne haardt sammen.

„Selv da maa man grue for at rives væk, ind i det ukjendte — for man hænger jo fast her.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, der jeg laa paa alle fire paa Gulvet — jeg var ræd for at skræmme hende fra at sige mere ogsaa. Og det skjøjnte jeg da, at det maatte lette hende at betro sig til nogen, og hun tænkte vel, at slig e' Rabusse som jeg ikke gav videre Agt paa, hvad hun sagde.

Saa reiste jeg lidt paa mig og dyppet Skurekluden i Bøtten og vridde den af ganske stiltfærdig, og saa sagde jeg bare: „Ja, det kan saa være det.“

„Jeg tænker, De har døiet nok i Deres

Tid, Madam Ingebretsen,“ sagde hun. „Men alligevel — vilde De ikke gruet for en Befrielse fra alt, altsammen?“

„Aa — saa er det naa det, om ens Regnskab er i Orden da,“ sagde jeg. „Var det ikke for den Sagens Skyld, saa skulde jeg gladelig gaa fra hele Skuringen paa Timen — tror jeg da.“

„Har De hørt de Ordene af en gammel Vise?“ sagde hun.

„Jeg haver ei andet gjort,
end at mine Silkeærmer smaa
jeg haver en Søndag snørt.“

Jeg hørte dem og glemte dem igjen, som en glemmer saa mange Ting. Men nu — nu husker jeg dem igjen, og nu maa jeg sige dem for mig selv Gang paa Gang. „Jeg haver ei andet gjort —.“

„Ja, den, som endda kunde sige det,“ mente jeg. „Men ellers saa kan det naa ikke haste heller for Fruen da at tænke paa det.“

Da saa hun sig om saa underlig sky, og da hun ligesom var vis paa, at det var bare os to og ingen anden, som kunde høre os, sagde hun braat: „Læste De Verdenshistorie paa Skolen, Madam Ingebretsen?“

„Aa, langtifra da Frue,“ sagde jeg.

„Jeg skal fortælle Dem en underlig Historie fra de gamle Tider,“ sagde hun saa. „Det var en Gut, som havde stjaalet en levende Ræv, og da han saa var i Fare for at blive opdaget, skjulte han den under sin Bluse. Den bed og sled i ham indenfor Blusen, men ikke en Klage kom over hans Mund, Madam Ingebretsen! Han stod lige rank, til han faldt død om. Var det Mod det — eller var det, at han ikke eiet et Fnug af Mod?“

„Neimen om jeg ved det, Frue,“ sagde jeg.

„Han kunde ikke finde sig i Ydmygelsen, og han kunde ikke holde ud at ynkes. Derfor sagde han ikke et Ord, skjønt han kjendte, at Dyret bed sig ind til Hjertet paa ham. Kan De forstaa saadant?“

„Ja vel,“ sagde jeg, men det kan De nok skjønne, at jeg ikke mente, for om galt skulde være, saa vilde jeg nok heller tage Vand og Brød end blive slidt ihjel af nogetslags Ubæst. Det, jeg egentlig mente var, at hun sagde det paa den Maaden, at jeg forstod, at Folk kunde være slig.

„Har ikke Menneskene været besynderlige i gamle Dage, Madam Ingebretsen!“ sagde hun og smilede.

Men før hun gik ind, saa hun skarpt paa mig, som om hun funderte paa, om jeg skulde have gjort mig nogen Tanke om det, hun havde sagt.

Siden hørte jeg, at de snakket inde. Det var Fruens bedste Veninde, som var der. Det var om et Selskab, de snakket, saavidt jeg forstod, og alt imellem saa lo de — akkurat som ellers.

Saa hørte jeg, at Fru Due sagde: „Min graa Silkekjole maa forandres lidt.“

Jeg kan forsikre Dem til, at jeg syntes, det var ganske uhyggeligt at høre de Ordene. Det var. ligesom jeg tænkte mig det fine, blanke Silketøiet, som sad tæt om Kroppen, og som skjulte det, som rev og sled indenfor. Det som sled til Døden.

Ikke kan jeg vide, hvad det var, hun bar paa, men det ved jeg, at inden Aaret var omme, havde det udført sit Dødsens Arbejde.

Jeg havde hørt af Pigerne, at Fru Due var syg. Jeg bodde jo i en Kjælderleilighed

ganske nær ved, saa jeg saa dem af og til. Saa var det et Par tre Dage senere — det var endda en Fredags Eftermiddag. Solen var paa Heldningen, og da var det jo lidt Solskin borte i Vinduet, og det lyste saa vakkert og rødt paa en Taare, som stod der i fuld Blomstring. Rødt som Blod lyste det af Blomsterne. Men Solskinnet kom ikke længer end til Vindueskarmen, saa det var lidt skymt inde. Paa Kommoden havde jeg staaende et Kort med en Engel paa, som Fru Due havde givet mig sidste Jul.

Da kom det ligesom saa underlig over mig med én Gang, at det skulde være nogen derinde i Rummet hos mig, og jeg syntes grangivelig, at de hvide Vingerne paa Engelen lettet paa sig.

„Nu slukner Duen,“ sagde jeg og foldet Hænderne.

Saa sikker var jeg paa det, at jeg klippet af alle Blomsterne paa Taaren og gik op i Kjøkkenet til Dues med dem. Og det var, som jeg havde tænkt. Pigerne græd og sagde, at det var kommet saa uventet, og var rent forundret over, at jeg havde tænkt mig, at det skulde tage den Vendingen.

Jeg gav dem ikke større Besked om den Tingen, men bad dem bare lægge Taarerne pent om hende. De vilde gjøre Indvendinger og spørge Enkemanden først.

„Gjør som jeg siger!“ sagde jeg, for jeg mente, at Taarer er Taarer, om de ogsaa er en stakkars Skurekones, og det var jo det eneste, jeg kunde gjøre for hende da. Saa gjorde de, som jeg havde bedt dem.

Hvorfor netop jeg blev varslet, da hun havde udstridt — ja se, det har jeg jo saa mine Tanker om da. Ikke til et Liv havde hun betroet sig om den Byrde, som blev for tung for hende at bære. Jeg var den eneste, som havde faaet et Gløt ind til hendes Sjæl. Men ellers saa kan jeg jo ikke sige, at jeg ved noget, jeg heller. Og Graven, den fortæller bare det, hun selv sagde: det var ikke til at komme over.

Naar jeg staar ved hendes Grav, maa jeg tænke mig, at hun knuger Hænderne sammen, der hun ligger, og siger:

Jeg haver ei andet gjort,
end at mine Silkeærmer smaa
jeg haver en Søndag snørt.

Enkemanden var temmelig rørt en Stund, jeg vil ikke sige andet, for jeg vil ikke gjøre det værre, end det var, men Aaret efter var han jo gift igjen.“

ELVEN

Personerne:

Grossereren.

Johan, hans Tjener.

En Kone.

Grossereren.

Du har gjort dine Sager udmærket, Johan!

Johan.

Ja, jeg mente nok, at Grossereren kunde stole paa mig.

Grossereren.

Det ser formelig beboet ud, ikke sandt? Og Forfriskninger ude paa Verandaen, det er jo rent landligt! (Pause). Det er en aldeles storartet Udsigt, og den er min den Udsigten. Himmelen og Elven og Fjeldene, som blaaner langt borte — det er ligesom det er mit altsammen. Du har ikke Sans

for saadant, Johan, men (fører ham hen til Vinduet) se nu rigtig paa den Udsigten, maa du ikke ialfald synes, at den er velbehagelig for Øinene? Se, hvordan Elven snor sig mellem Buskene, hvordan den glinser og blinker i Solskinnet. Aa, det er en Ynde over den Elven! Johan, jeg har ingen anden at tale med i dette Øieblik, og mit Hjerte er fuldt. Elven, ser du, den ligner min tilkommende Hustru, det vil sige, den ligner min Kjærlighed til hende, vor Kjærlighed! Men det forstaaer du ikke.

Johan (bukker).

Jo da!

Grossererens.

Jeg længes efter at vise hende Huset fuldfærdigt, dette Hus, som er mit Værk, Johan, mine Hænders Gjerning, om jeg saa maa sige, Huset, som hun skal bo i. Ja, det ved du jo, Johan, men du kan ikke forstaa, hvad det er at bygge sit eget Hus. Og det er fuldkomment, om jeg selv skal sige det.

Johan.

Jeg skulde ikke have noget imod at forstaa det, Hr. Grosserer.

Grossereren (ler).

Det kan vi jo tale om en anden Gang, Johan.

Johan (rørt).

Grossereren har altid været som et Forsyn for mig.

Grossereren.

Hvad mener du om lidt Løv paa Verandaen, Johan? Birkeløv, friskt, blankt Birkeløv?

Johan.

Det skal være et Øiebliks Sag at skaffe noget! (Gaar ud, kommer straks efter ind igjen.) Der er en Kone ude, som endelig vil tale med Grossereren.

Grossereren.

I samme Øieblik jeg har sat Foden ind i Huset! Det er da svare til Paatrængenhed!

Johan.

Jeg sagde hende, at Grossererens Forlovede og Grossererens tilkommende Svigermor skulde komme for at se det nye Hus, saa det var ikke videre beleiligt nu. Men det lod ikke til, at det gjorde noget Indtryk paa hende.

Grossereren.

Ser hun ud, som hun beder om Penge?

Johan.

Ikke ganske saadan.

Grossereren.

Du er en Menneskekjender, Johan. Bed hende i al Pyntelighed gaa sin Vei og heller komme igjen en anden Gang. Du behøver ikke sige, at jeg reiser igjen straks.

Johan.

Hvis jeg maatte have den Ære at give Grossereren et Raad, saa vilde jeg sige, at det kanske ikke vil være hensigtsmæssigt at fortørne hende nu, da Grossererens Forlovede er ventende hid hvert Øieblik.

Grossereren.

Saa?

Johan.

For hun ser ud til noget af hvert. Jeg kunde tænke mig, at hun kunde blive ganske desperat.

Grossereren.

Lad hende komme ind da.

Johan (gaar).

Konen (kommer ind).

Jeg er Mor til Annette, som kanske Grossereren husker endnu?

Grossereren.

Ja da, ja. Min Tid er knap. (Tager frem sin Tegnebog) Tag dette foreløbig, saa skal De siden høre fra mig.

Konen (uden at tage mod Pengene).

Jeg vilde tale om — om Barnet.

Grossereren.

Lever det?

Konen.

Nei. Det lever ikke, nei.

Grossereren.

Det tænkte jeg, siden jeg ikke havde hørt noget —

Konen (gjentager).

Det lever ikke.

Grossereren.

I Betragtning af Forholdene, saa kan jo ikke det egentlig være noget at sørge over, min gode Kone.

Konen.

De ved ikke, hvad det er at blive trykket til Jorden af Skam. De ved det ikke, siger jeg. Alligevel saa vilde det være bare Smaatteri mod dette!

Grossereren.

Mod hvad?

Konen.

At — at — at det ikke lever.

Grossereren (hurtigt).

Hvad skal det sige?

Konen.

Det stakkars lille Barnet — — (hviskende)
Det fik ikke kristelig Begravelse!

Grossereren.

(reiser sig, tørrer Sveden af Panden).

Konen (ser paa ham).

Synes Grossereren, det er varmt her?

Grossereren.

Det er temmelig hedt, ja. (Lukker op Vinduet.)

Konen.

Det ligger derude i Elven.

Grossereren (viger tilbage fra Vinduet).

Jeg synes, det er som en fæl Drøm, at De staar der og snakker til mig!

Konen (nikker).

Det har jeg ogsaa tænkt. Naar jeg har vagnet om Natten, har jeg tænkt: Har det bare været en styg Drøm altsammen? Men det har det ikke.

Grossereren.

Nei, det har det ikke.

Konen (kommer nærmere).

Det er vist en vakker Udsigt fra det Vinduet?

Grossereren (aandsfraværende).

Ja.

Konen.

Vi har ogsaa Vindu ud mod Elven. Naar det begynder at mørkne, ruller vi Gardinet ned, og saa hænger vi et tæt, mørkt Tæppe over. (Pause.) Det har været Maaneskin de sidste Nætter. Hvem ved, hvad Maanen kan lyse paa inde mellem Sivene og Buskene?

Grossereren (skriger).

Hvad vil De mig? Jeg har jo budt Dem
Penge!

Konen.

Have en, som kunde dele Byrden med
os! (Lægger Haanden paa Brystet). Det letner at
have en Medvider. Og hvem kunde være
nærmere til det end De? (Gaar).

Johan (kommer ind).

Grossereren (ser op).

Jeg tror, det er selve Djævelen, som har
sendt hende!

Johan.

Saa galt er det vel ikke. Men nu er
Vognen lige ved Porten.

Grossereren.

Jeg vil ikke se nogen!

Johan.

Hvordan skal det gaa?

Grossereren.

Du faar se at finde paa noget.

Johan (i Døren).

Jeg har den Ære at meddele, at Grosse-
reren — har — saavidt jeg kan forstaa, har
faaet — vistnok Difterit. Meget smitsom og
ondartet, er jeg bange for. Det er min Pligt
at blive her, men det er Grossererens inder-
lige Ønske, at Fruen og Frøkenen reiser
øjeblikkelig og ikke udsætter Deres Liv for
Fare!

I DEN MØRKE NAT

Anton Martinsen var kommet for at vidne i den Skovsagen mod Henriksen & Jeremiassen. Da var det baade Aar og Dag, siden han forlod sin Hjembygd, og han var ligesom lidt overrasket, da han saa den igjen.

Hvid var Landeveien, hvide var Jorderne rundt om, skinnende hvide i Solen. Og ikke et Liv var at se, ikke en Lyd hørtes. Almetræerne stod tause med bare, oprakte Grene. Langt borte var den mørkegrønne Granskov uforanderlig og ubevægelig som altid. Nogle Aar, som kunde tage saa paa et Menneske, kunde ikke forandre den.

At Sneen var saa hvid i hans Hjembygd, havde han glemt. At det var saa tomt og stille her paa Landet, havde han ikke husket. Mægtigere end brusende Orgelspil, mægtigere end Basunens Toner, som vil gribe en Sjæl, kom den dybe, toneløse Stilhed over ham.

Anton Martinsen strøg sig med Haanden over Panden.

Skjult af Granskoven ret for Præstegaarden laa Husmandspladsen, som hans Far havde havt. Han var ikke netop forhippen paa at se den igjen. Hans Mors Grav havde været der i Hjørnet af Kirkegaarden nærmest Præstegaardsalléen, syntes han, han skulde huske. Jo, det var rigtigt, der var den. Han kjendte igjen det sorte Korset, som hans Bror, som var Snedker, havde sat over Graven. Men nu stod det paaskakke, som det snart skulde til at falde overende.

Den han kunde have Lyst til at søge op var Johan, Kameraten hans fra før i Tiden. Det var ikke umuligt, at han var der i Præstegaarden endnu — de var ikke saa rappe til at flytte paa sig her paa Landet.

Det var, som han havde tænkt, Johan var i Præstegaarden. Han var blevet Husbondskar og hed Nilsen — undtagen til Hverdags, for da kaldte de ham bare Johan.

Johan var vel fornøiet med sit, men hvordan havde Anton havt det?

Aa, det havde været saa'n lidt af hvert, sagde Anton. Han havde nok ikke Lyst til at indlade sig nærmere paa det.

Han tænkte kanske paa at slaa sig ned her? spurgte Johan.

Anton Martinsen strøg betænksomt det svære rødbrune Haar væk fra Panden og sagde, at han havde tænkt saa smaat paa at kjøbe en Gaard her, en ganske liden en da, forstaar sig.

„Er du saapas Kar?“ sagde Johan. „Ja, det er det, jeg bestandig har sagt, at i Byen der kan en da have noget igjen for det en slider og arbeider. Kanske du vil se dig om her med det samme? Det er nok altid nogen, som vil sælge.“

For det første saa skulde nu Anton videre imorgen for at vidne i denne Skovsagen da.

Ja, de havde da hørt snakke om den.

„Henriksen & Jeremiassen, det er to rige Busser det,“ sagde Johan beundrende. „Den, som vidner til deres Bedste, er vel faren, skulde jeg tænke.“

Anton saa paa ham med et sky Blik.

„Du synes kanske, at jeg er troendes til at gjøre Mened?“ sagde han.

Johan blev rent forskrækket, han havde sagt det saa'n uden at tænke større over det, forsikret han Gang paa Gang.

Anton trodde nok ogsaa det, at det ikke havde været Mening, at han kunde gaa hen og vidne falsk for Betaling. Henriksen & Jeremiassen behøvet nok ikke at være ræd for Sandheden heller, skulde han tro.

Saa snakket de som gamle Kjendinger, om hvad som var hændt i Bygden siden sidst, om hvem som var døde og hvem, som havde giftet sig.

Anton tog med Tak mod Tilbudet om at blive hos Johan Natten over.

Det var ikke det mindste usædvanligt ved nogen Ting. Om Aftenen kom Tjenerne sammen med Anton Martinsen ind og satte sig ved Døren, mens Præsten læste høit. Og da han tog Brillerne af og lagde den tunge Bog bort, gik de ud igjen.

Vinduerne i Kjøkkenet og i Drengestuen blev mørke, men fra Dagligstuens to Vinduer lyste det endnu en Stund. Om det havde været nogen, som kunde have seet det, saa lyste de to Vinduer langt ned over Alléen gennem Træernes bare Grene. Men i Alléen gik ikke en levende Sjæl. Det var ikke mere tomt og stille inde i Kirken eller ude ved Gravhaugene omkring den.

De to Vinduer i Dagligstuen blev ogsaa mørke. Bare en liden Stund lyste det fra Soveværelserne, saa blev hvert Lys slukket, og der var ikke saa meget som den svageste Lysning noget Sted.

Himlens Skyer gik i et med Jorden og indhyllet Graven med det sorte, faldefærdige Kors tæt, tæt i Mørke, skjulte Præstegaarden og Alléen, skjulte hele den sovende Bygd. Hvad hændte i den mørke Nat? Et Brud paa alle Livets og Dødens Love?

Det var saa stille inde i Præstegaarden. Den, som ikke sov, kunde høre en Mus tusle og gnage i Væggen. Men udenfor holdt Vinden paa at rumstere. Undertiden kunde det høres bare som et taalmodigt Suk, saa var det, som en Haand slog mod Vinduesruden, men saa greb den fat i Træerne i Alléen med et Hvin, og det knaget i Taget, som om nogen gik omkring oppe paa Loftet.

Havde alligevel nogen vandret op over Alléen?

Udpaa Natten begyndte Pasop, som laa i Drengestuen, at blive urolig. Johan laa og betænkte sig lidt paa det, men saa syntes han, at han maatte staa op og lukke op

Døren for den. Det var en gammel, klog Hund, som ikke gjødde for ingen Ting, sagde han undskyldende til Anton.

Idetsamme han lukket op Døren, saa han en Skikkelse staa der i Mørket. Han skvat ligesom lidt med det samme og syntes, det var underligt, at Pasop ikke gav et Kny engang, men trak sig indover Gulvet igjen.

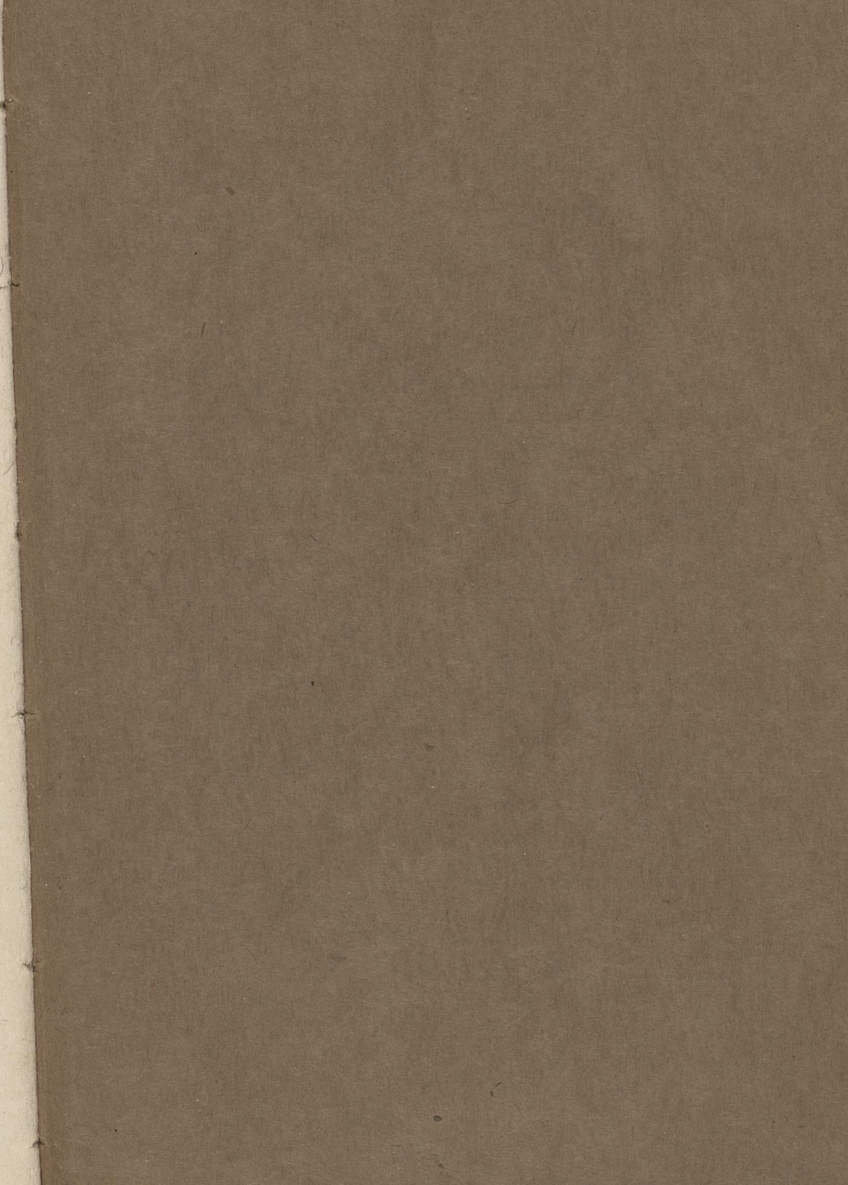
„Sig til Anton, at han ikke maa gjøre det, han tænker paa,“ sagde Skikkelsen. „Sig, at det er hans Mor, som ber om det.“

Jonan bare nikket med Hovedet, det var, ligesom Mælet havde svigtet ham.

Han var ikke sen med at frembringe sit Budskab. Men aldrig et Gran havde Anton svaret til det.

Det blev et svare Snak i Bygden om dette. Hvad det var, Anton Martinsen havde tænkt paa at gjøre, det mente jo Folk, at de vidste, siden det var netop, før han skulde vidne, at dette hændte.

Noget Gaardkjøb blev det da ikke af. Han spurgte Præsten, om han kunde faa overtage Pladsen, som hans Far havde havt, naar den blev ledig til Vaaren.

T 412 h m 121

4/2 28/2

5916 1137

1/3

16/5 2800

1/45

15/4

1/42

5/5

752

7 18

6

14/1 2362

Depotbiblioteket

76g1 93 682

